

Jim Butcher

VINEN

TRIFID

Jim Butcher
Vinen

Copyright © Jim Butcher, 2006.

All rights reserved.

Translation © Zdeněk Uherčík, 2014

Cover © Chris McGrath, 2014

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2014

ISBN 978-80-7387-752-1

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

Jim Butcher

VINEN

jím butcher

VINEN

TRITON

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

Kapitola první

Na pláštích Strážců neulpívá krev. To jsem nevěděl do chvíle, než Morgan, druhý nejvyšší velitel Strážců Bílé rady, pozdvihl meč nad klečícím mladíkem, usvědčeným z provozování černé magie. Nejvýš šestnáctiletý chlapec hlasitě drmolil něco korejsky a ústa měl plná zloby a nenávisti. Jeho mládí a moc jej utvrzovaly ve vědomí vlastní nesmrtelnosti. Ani nevěděl, kdy čepel dopadla.

Podle mě to bylo jen drobné milosrdenství. Vlastně mikroskopické.

Jeho krev vystříkla šarlatovým obloukem. Stál jsem od něho sotva tři metry. Na tváři jsem ucítil horké kapky a krev mi potřísnila i levou stranu pláště. Hlava dopadla na zem a já viděl, jak se látka, která ji zakrývala, hýbe, jako kdyby mladík dál vykřikoval své kletby.

Tělo se svezlo na bok. Jeden lýtkový sval sebou několikrát škubl. Přibližně po pěti vteřinách znehybněla i hlava.

Morgan chvíli stál nad nehybným tělem a v rukou svíral blyštivý stříbrný meč spravedlnosti Bílé rady čarodějů. Kromě něho a mě tu byl ještě tucet Strážců a dva členové Starší rady – Merlin a můj bývalý učitel Ebenezar McCoy.

Poslední chabé pohyby hlavy pod látkou ustaly. Morgan pohlédl na Merlina a pokývl. Merlin pokývnutí opětoval. „Nechť nalezne mír.“

„Mír,“ zopakovali Strážci.

Až na mě. Já se otočil zády a po dvou krocích jsem se vyzvracel na podlahu skladiště.

Chvilku jsem stál v předklonu a klepal jsem se. Když jsem si byl jistý, že už toho víc nebude, pomalu jsem se narovnal. Cítil jsem, že ke mně zezadu někdo přistoupil. Ohlédl jsem se. Stál tam Ebenezar.

Starý muž byl až na několik chomáčeků bělostných vlasů téměř plešatý. Nebyl nijak velký, ale měl podsaditou postavu. Polovinu obličeje mu zakrýval šedivý loupežnický vous. Nos, tváře i pleš, až na čerstvou purpurovou jizvu na hlavě, měl brunátné. Přestože byl starý několik set let, pohyboval se pružně a jeho pozorným očím za brýlemi se zlatými obroučkami nic neuniklo. Na sobě měl černý hábit předeepsaný pro setkání Rady a purpurový šál člena Starší rady.

„Jsi v pořádku, Harry?“ zeptal se tiše.

„Po tomhle?“ zavrčel jsem tak nahlas, aby mě všichni slyšeli. „Nikdo v tomhle baráku by neměl být v pořádku.“

Ucítil jsem, jak kolem mě zhoustlo napětí.

„To je pravda,“ opáčil Ebenezar. Ohlédl se na ostatní čaroděje a umíněně vystrčil bradu.

Přistoupil k nám Merlin, také v rituálním obleku a s šálem. Vypadal přesně tak, jak by měl vypadat čaroděj. Vysoký, dlouhé bílé vlasy, dlouhé bílé vousy, pronikavé modré oči, tvář zbrázděnou věkem a moudrostí.

Tedy věkem určitě.

„Strážce Dresdene,“ obrátil se na mě. Hovořil zvučným hlasem zkušeného řečníka a jeho angličtina měla akcent horních britských vrstev. „Pokud máte nějaký důkaz, který podle vás dosvědčuje nevinu toho mladíka, měl jste s ním vystoupit během soudu.“

„Nic takového nemám a vy to víte.“

„Byl shledán vinným,“ pokračoval Merlin. „Sám jsem mu nahlédl do duše. Nalezl jsem víc než dva tucty smrtelníků, jimž otrávil mysl. Tři z nich se možná ze svého ší-

lenství vyléčí. Čtyři další přinutil k sebevraždě a devět těl se mu podařilo ukrýt před místní policií. A všichni to byli pokrevní příbuzní.“ Merlin přistoupil ke mně a teplota vzduchu prudce stoupla. V očích mu plál azurový hněv a hlas duněl nezdolnou silou. „Síly, které používal, mu zlomily mysl. Tohle bylo nezbytné.“

Otočil jsem se k němu. Nevystřčil jsem vzdorovitě bradu ani jsem se ho nesnažil zpražít pohledem. Netvářil jsem se agresivně ani vyzývavě. Nedal jsem najevo hněv ani jsem nepoužil neuctivý tón. Poslední měsíce mě poučily, že Merlin ke svému postavení nepřišel přes inzerát na krabičce zápalek. Byl to zkrátka a dobře nejmocnější čaroděj na planetě. Měl talent, schopnosti a zkušenosti, aby svoji moc dokázal použít. Kdybych se s ním měl utkat v magic-kém souboji, nezbylo by ze mě ani tolik, co by naplnilo svačinový sáček. Nechtěl jsem s ním bojovat.

Ale zároveň jsem nechtěl ustupovat.

„Byl to ještě kluk a udělal chybu. Všichni jsme bývali jako on.“

Merlin si mě změřil, v očích směs hněvu a pohrdání. „Víte, co s člověkem udělá provozování černé magie.“ Dokonalé frázování a nenápadný důraz na správná slova dodaly jeho větě nevyřčený, ale pro mě naprosto jasný smysl: Vy to víte, protože jste to sám provozoval. Dřív nebo později k tomu znovu sklouznete a pak na jeho místě budete vy. „Zkusíte to jednou a pak znovu. A znovu.“

„Tohle slyším pořád, Merline. Řekni ne černé magii. Jenže ten chlapec neměl nikoho, kdo by mu vysvětlil pravidla, kdo by ho učil. Kdyby byl někdo věděl o jeho daru a včas něco udělal...“

Jen zdvihl ruku. V tom prostém gestu bylo tolik autority, že jsem okamžitě zmlkl a nechal ho mluvit. „Zapomínáte, Dresdene, že mladík, který tu hloupou chybu

udělal, zemřel dávno před tím, než jsme si všimli škod, jež napáchal. Nezbylo z něho nic víc než netvor, který by po zbytek života kolem sebe rozséval hrůzu a smrt.“

„Já vím,“ opáčil jsem, ale nedokázal jsem potlačit zlost a zklamání. „Vím také, co bylo třeba učinit. Vím, že nebylo možné zastavit ho jiným způsobem.“ Znovu se mi udělalo špatně. Musel jsem zavřít oči a opřít se o svoji bytelnou vyřezávanou berlu. Dostal jsem žaludek zpátky na místo a opět jsem se zadíval na Merlina. „Ale to nic nemění na skutečnosti, že jsme zavraždili mladíka, který zřejmě ani nevěděl dost, aby chápal, co se s ním děje.“

„Vy jste poslední, kdo by mohl někoho vinit z vraždy, Dresdene,“ odvětil Merlin a povytáhl stříbřité obočí. „Cožpak jste sám téměř z bezprostřední blízkosti nestřelil do týla ženu, o které jste si pouze myslel, že je Capiorcorpus?“

Polkl jsem. Měl naprostou pravdu. Stalo se to vloni a byl to ten nejošemetnější hod mincí v mém životě. Kdybych se byl zmýlil v odhadu, že zloděj těl, čaroděj Capiorcorpus, uchvátil tělo Strážkyně Lucciové, byl bych zabil nevinnou ženu a členku Bílé rady.

Nezmýlil jsem se, ale nikdy... prostě nikdy jsem nikoho nezabil jen tak. Zabíjel jsem netvory v zápalu boje. Zabíjel jsem lidi méně přímočarými prostředky. Ale Capiorcorpa jsem zabil zblízka, chladně a zdaleka ne nepřímou. Stále jsem si přesně pamatoval okamžik, kdy jsem se rozhodl vystřelit, chladný kov v rukách, odpor spouště revolveru, zadunění výstřelu a pád bezvládného těla. Vzhledem k hrůze celé události mi ten pohyb připadal až nevhodně obyčejný.

Zabil jsem. Záměrně a promyšleně jsem ukončil něčí život.

A stále se mi to vracelo ve snech.

Tehdy jsem neměl příliš na výběr. Kdybych jen na okamžik zaváhal, Capiorcorpus by vyvolal smrtící magii a já

bych v lepším případě zemřel následkem smrtelné kletby spolu s nekromancerem. Měl jsem tehdy pár špatných dnů a jel jsem nadoraz. Ale i kdybych byl ve formě, měl jsem poměrně intenzivní pocit, že v čestném boji by mě byl Capiorcorpus porazil. Čestný boj jsem si prostě nemohl dovolit. Proto jsem střelil nekromancera do týla. Bylo ho třeba zastavit a já neměl jinou možnost.

Popravil jsem Capiorcorpa jen na základě podezření.

Bez soudu. Bez pohledu do duše. Bez výroku nestranného soudce. Sakra, dokonce jsem ani neměl čas přidat nějakou vtipnou urážku. Buch. Žuch. Jeden živý čaroděj a jeden mrtvý padouch.

Udělal jsem to, aby v budoucnu nemohl ublížit mně ani nikomu jinému. Nebylo to nejlepší řešení, avšak jediné možné. Nezaváhal jsem ani na okamžik. Udělal jsem to, nepopírám, a čelil dalším hrozbám oné noci.

Jak se to od Strážce očekává. Jen mi to trochu pošramotilo moji farizejskou vizáž.

Upíral na mě bezedné modré oči a zvolna přikývl. „Popravil jste ji,“ řekl Merlin tiše. „Protože to bylo nezbytné,“ hájil jsem se.

„Jistě. Vaše jednání vyžadovalo mnohem hlubší přesvědčení. Byla tma, zima a byl jste sám. Podezřelá byla mnohem silnější než vy. Kdybyste byl minul, byl byste zemřel. Přesto jste udělal, co bylo třeba.“

„Nezbytné není totéž, co správné,“ opáčil jsem.

„Možná ne. Ale jediné Zákony magie brání čarodějům zneužívat moc vůči smrtelníkům. Tady není místo na kompromisy. Stal jste se Strážcem, Dresdene. Vaší povinností je soustředit se na své povinnosti vůči smrtelníkům a Radě.“

„Což občas znamená zabíjet děti?“ Tentokrát jsem se nesnažil skrýt pohrdání, ale přesto jsem ho do své otázky moc nedostal.

„Což znamená za každých okolností prosazovat Zákony magie.“ Merlin mě probodával pohledem a v očích mu žhnul potlačovaný vztek. „To je vaše povinnost. Teď víc než kdy jindy.“

Uhnul jsem očima jako první, dřív než se mohlo stát něco zlého. Ebenezer stál dva kroky ode mě a sledoval mě.

„Je pravda, že na muže svého věku jste viděl až příliš,“ pokračoval Merlin poněkud přívětivějším tónem. „Ale neviděl jste hrůzy, které mohou nastat. Ani zdaleka. Existence Zákonů magie má své důvody. Musejí zůstat tak, jak jsou.“

Otočil jsem se a zadíval jsem se na kaluž krve vedle mladíkova těla. Ani mi neřekli, jak se jmenuje.

„Dobře,“ hlesl jsem vyčerpaně a cípem šedého pláště jsem si setřel z obličeje krupěje krve. „Vím, čím jsou psané.“

Kapitola druhá

Otočil jsem se k nim zády a vyšel jsem ven. Chicago teď dost připomínalo Miami. Červenec na středozápadě bývá přinejmenším parný, ale tentokrát bylo mimořádné vedro a do toho často přšelo. Skladiště patřilo k dokům na pobřeží, a dokonce i chladné vody jezera Michigan byly teplejší než obvykle. Stoupal z nich neobvykle silný odér bahna, tlení a leklých ryb.

Venku jsem minul dva hlídkující Strážce. Pokývli jsme na sebe. Oba byli mladší než já, zřejmě nejnovější přírůstků úderné, vojensko-policejní organizace Bílé rady. Když jsem kolem nich procházel, ucítil jsem lehké brnění, které prozrazovalo přítomnost závoje, kouzla, kterým skrývali skladiště před zvědavými zraky. Na Strážce to nebyl nijak zvlášť účinný závoj, ale byl zřejmě lepší, než jaký bych zvládl já. Strážců navíc po úspěšné ofenzivě Rudého dvora z loňského podzimu podstatně ubylo. Nebylo prostě z čeho vybírat.

Sundal jsem si hábit a plášť. Pod nimi jsem měl khaki šortky, tenisky a vestu. Bez těžkého oblečení mi nepřestalo být vedro, jen jsem se cítil o trochu míň mizerně. Rychle jsem šel ke svému otlučenému volkswagenu. Okénka jsem nechal stažená, aby se vnitřek auta neproměnil v pečíci troubu. Jeho karoserie už nemá žádnou určitou barvu, protože můj mechanik postupně nahrazoval jednotlivé díly součástmi jiných havarovaných brouků, ale protože byl původně modrý, vysloužil si přezdívku Modrý brouk.

Za mnou se ozvaly rychlé pevné kroky. „Harry,“ zavolal na mě Ebenezar.

Beze slova jsem hodil hábit i plášť na zadní sedadlo Brouka.

Vnitřek vozu byl už před lety sedřený až na kovovou kostru. Tehdy jsem udělal pár nejnutnějších oprav za pomoci rozličného harampádí a spousty lepicí pásky. Pak mi jeden známý dal interiér trochu do pořádku. Není to sice žádný standard a stále to nevypadá moc hezky, ale pohodlná sklopná sedadla jsou mnohem lepší než bedýnky, které jsem používal původně. A konečně jsem zase měl celkem slušné bezpečnostní pásy.

„Harry, stůj, člověče.“

Nejraději bych vlezl do auta a ujel, ale počkal jsem, dokud ke mně starý čaroděj nepřišel a nesundal si hábit a šál. Pod modrými montérkami Levi's měl bílé tričko a na nohou pevné, kožené turistické boty. „Musím si s tebou o něčem promluvit.“

Chvilku jsem jen mlčky stál, abych ovládl rozbouřené emoce. A žaludek. Nechtěl jsem si uříznout ostudu opakováním svého předchozího výstupu.

„O čem?“

Zůstal stát sotva metr přede mnou. „Válka se nevyvíjí dobře.“

Měl na mysli válku mezi Bílou radou a Rudým dvorem upírů. Válka obnášela několik let jen samé plížení a potyčky v postranních uličkách, ale vloni upíři nově rozdali karty. Svůj útok načasovali souběžně se zlovlným působením zrádce uvnitř Bílé rady a s útokem hordy nekromancerů a čarodějů mimo zákon, kteří vyvolali běsnící přízraky mrtvých a zombie. Kromě spousty dalších, ještě nechutnějších věcí.

Upíři udeřili na Radu. Udeřili tvrdě. Než bitva skončila,

zabili téměř dvě stě čarodějů. Většinu z nich tvořili Strážci. Proto jsem dostal od Strážců šedý plášť. Potřebovali pomoc.

Upíři zabili téměř čtyřicet pět tisíc mužů, žen a dětí, kteří se náhodou vyskytovali poblíž bojů.

A tak jsem plášť přijal. Něco takového jsem nemohl nechat bez povšimnutí.

„Četl jsem hlášení. Stojí v nich, že Venatori Umbrorum a bratrstvo svatého Jiljí se do toho pořádně obuli.“

„A nejen to. Kdyby tyhle organizace nebyly podnikly útok a nezpomalily postup upírů, zničil by Rudý dvůr Radu už před několika měsíci.“

Překvapeně jsem zamrkal.

Venatori Umbrorum a bratrstvo svatého Jiljí byly hlavními spojenci Bílé rady ve válce s Rudým dvorem. Venatori bylo pradávnné tajné bratrstvo bojovníků proti nadpřirozené temnotě. Byli trochu něco jako zednáři, jen měli víc plamenometů. Povětšinou to ale byli akademicky zaměření lidé, a přestože někteří Venatori měli určité vojenské zkušenosti, jejich pravá síla spočívala ve využívání právních systémů a v analýze informací z četných zdrojů.

Bratrstvo svatého Jiljí byl trochu jiný případ. Nebylo jich tolik jako Venatori, ale jen někteří byli obyčejní lidé. Pokud jsem tomu dobře rozuměl, většinou se jednalo o lidi napůl proměněné v upíry. Byli nakaženi temnými silami, kvůli nimž byl Rudý dvůr takovou hrozbou, ale dokud se vědomě nenapili lidské krve, nepřestávali být lidmi. Byli silnější, rychlejší a odolnější vůči zraněním než běžní smrtelníci a výrazně se jim prodloužil život. Ovšem za předpokladu, že nepodlehli vytrvalé touze po krvi nebo nezahynuli při nějaké akci proti nepřátelům z Rudého dvora.

I ženu, kterou jsem kdysi velice miloval, dostal jeden

upír Rudého dvora. V podstatě jsem tuhle válku rozpoutal, když jsem si pro ni přišel a osvobodil ji všemi násilnými prostředky, kterými jsem vládl. Přivedl jsem ji zpět, ale nezachránil jsem ji. Byla už poznamenána temnotou a z jejího života se stal boj. Zčásti proti upírům, kteří jí to udělali, zčásti s žízni po krvi, kterou kvůli nim trpěla. Teď patřila k bratrstvu, které sdružovalo lidi, jako byla ona, a jak jsem slyšel, i mnoho lidí bez domova. Svátý Jiljí je patronem malomocných a vyhnanců. Přestože jeho bratrstvo nebylo takovým soustrojím síly a moci jako Rada nebo dvory upírů, byl to překvapivě mocný spojenec.

„Naši spojenci se nemohou upírům postavit tváří v tvář,“ pokračoval Ebenezar a lehce pokývl, „ale vnášejí zmatek do zásobování Rudého dvora, mezi jeho špiony a podporovatele, napadají totiž spolupracující smrtelníky. Odhalují infiltrace Rudého dvora do lidské společnosti. Lidé ovládaní Rudým dvorem byli uvězněni, obviněni nebo zabiti. Případně uneseni, aby je násilím zbavili jejich závislosti. Bratrstvo a Venatori ze všech sil shromažďují informace pro Radu. Díky tomu jsme podnikli několik úspěšných útoků proti upírům. Obě organizace upíry nijak významně neoslabily, ale daří se jim Rudý dvůr zdržovat. Možná to bude stačit, abychom měli šanci aspoň trochu se zotavit.“

„Jak to jde ve výcvikovém táboře?“

„Lucciová si je jistá, že se jí podaří naše ztráty nakonec nahradit,“ odpověděl Ebenezar.

„Nevím, jak bych ještě mohl pomoci. Pokud nechceš někoho, kdo by začal vychovávat nové čaroděje.“

Přistoupil blíž a rozhlédl se. Tvářil se nenuceně, ale chtěl si být jistý, že nikdo neposlouchá. „Je tady jedna věc, o které nevíš. Merlin rozhodl, že se o tom nebude mluvit.“

Otočil jsem se k němu a naklonil jsem hlavu.

„Vzpomínáš si na loňský útok Rudého dvora? Jak vy-

volali Vyhnance a napadli nás v samotné Zemi víl?"

„Slyšel jsem, že to nebyl dobrý tah. Nadpřirozené bytosti jim to dají sežrat.“

„Také jsme si to mysleli,“ přitakal stařec. „Léto vyhlásilo Rudému dvoru válku a provedlo několik výpadů, aby si oúuklo situaci. Jenže Zima vůbec neodpověděla. A Léto nakonec skončilo u toho, že zajistilo své hranice.“

„Královna Mab nevyhlásila válku?“

„Ne.“

Zamračil jsem se. „Nečekal jsem, že si nechá ujít takovou příležitost. Jatka a krveprolití jsou její parketa.“

„Nás to také překvapilo. Proto tě chci požádat o laskavost.“

Mlčel jsem, ale nespouštěl jsem z něho oči.

„Zjisti, co se děje. Máš na dvorech své kontakty. Zjisti, proč Sidhe nešli do války.“

„Cože? Starší rada to neví? Copak nemáte vyslanectví, vysoce postavené styky a oficiální kanály? Nebo třeba červený telefon?“

Ebenazar se trpce usmál. „Chaos války napíná schopnosti výzvědných služeb do krajnosti. Dokonce i těch nadpřirozených. Mezi nadpřirozenými špióny a vyslanci zúčastněných probíhá úplně jiná úroveň války. A náš vyslanec u Sidhe...“ Pokrčil rozložitými rameny. „No, však to znáš.“

„Mluvili s ním zdvořile, otevřeně a naprosto upřímně, ale přesto nemáte ani tušení, co se děje,“ nadhodil jsem.

„Přesně tak.“

„Takže Starší rada mě žádá, abych to zjistil?“

Znovu se rozhlédl. „Starší rada ne. Já. A několik dalších.“

„Kteří další?“

„Lidé, kterým věřím,“ opáčil a podíval se na mě přes obroučky brýlí.

Chvilku jsem ho upřeně pozoroval. „Takže zrádce,“

hlesl jsem.

Upíři Rudého dvora měli trochu příliš navrch, než aby prostě jenom měli štěstí. Nějakým způsobem získali životně důležité tajné informace o rozmístění sil Bílého dvora a jeho plánech. Někdo zevnitř jim ty informace poskytl a zemřelo kvůli tomu mnoho čarodějů. Z velké části během jejich největšího útoku v loňském roce, kdy při pronásledování prchající Rady narušili teritorium Sidhe. „Ty si myslíš, že tím zrádcem je někdo ze Starší rady.“

„Myslím si, že nemůžeme nic nechat náhodě,“ odvětil tiše. „Tohle není oficiální záležitost. Nemohu ti to přikázat, Harry. Pochopím, když to odmítneš. Ale nikdo jiný se na to nehodí tak jako ty. Navíc naši spojenci dlouho neudrží současné tempo svých akcí. Jejich nejsilnější zbraní bylo vždycky utajení, ale už museli zaplatit mnoha životy, aby nám poskytli co nejúčinnější pomoc.“

Zkřížil jsem ruce na břicho. „Musíme jim pomoci, to je jisté. Ale pokaždé, když se křivě podívám na nadpřirozené bytosti, mám s nimi ještě větší potíže než předtím. To je to poslední, co potřebuju. Když to udělám, jak...“

Ebenazar přešlápl a pod nohama mu hlasitě zaskřípal šterk. Vzhlédl jsem a uviděl Merlina s Morganem. Vycházeli z budovy a tiše, zaníceně spolu hovořili.

„Chtěl jsem s tebou mluvit,“ řekl Ebenazar zjevně pro ty, kdo by naslouchali, „abych měl jistotu, že se k tobě Morgan a ostatní Strážci chovají slušně.“

„Pokud se mnou vůbec promluví,“ hrál jsem jeho hru. „Jediný Strážce, se kterým se vídám, je Ramirez. Fajn chlapík. Mám ho rád.“

„To mu slouží ke cti.“

„Že o něm dobře smýšlí tikající časovaná bomba Rady?“ Čekal jsem, až Morgan a Merlin odejdou, ale zastavili se kousek od nás a stále spolu mluvili. Chvilí jsem upíral oči

na štěrk a pak jsem mnohem tišeji pronesl: „Tam uvnitř jsem to mohl být já. Kdysi jsem mohl být na místě toho kluka.“

„Už je to dávno,“ namítl Ebenezar. „Byls ještě dítě.“

„To on taky.“

Ebenezar nasadil ostražitý výraz. „Mrzí mě, žes to musel vidět.“

„Proto k tomu došlo tady? Proč provádět popravu v Chicagu?“

Dlouze vydechl. „Je to jedna z největších křižovatek světa, Harry. Prochází tudy víc letecké dopravy než kdekoli jinde. Je to obrovské silniční, vlakové a lodní překladiště. To znamená spoustu cest dovnitř a ven a spoustu cestujících, kteří tudy projíždějí. Pro pozorovatele Rudého dvora je těžké nás tady odhalit nebo sledovat naše pohyby.“ Mdle se pousmál. „A navíc to vypadá, že Chicago má špatný vliv na zdraví každého upíra, který se tady ukáže.“

„To je pěkná krycí historka,“ opáčil jsem. „A jaká je pravda?“

Ebenezar si povzdechl a smířlivě pozvedl ruku. „Můj nápad to nebyl.“

Minutku jsem si ho měřil. „Merlin sem svolal setkání.“

Ebenezar přikývl a povytáhl jedno huňaté obočí. „Což znamená...?“

Kousal jsem se do dolního rtu a mnul jsem si oči. Nikdy mi to při přemýšlení nepomáhalo, ale proč to nezkoušet? „Chtěl mi něco naznačit. Chtěl zabít dvě mouchy jednou ranou.“

Ebenezar přikývl. „Chtěl tě zbavit postavení Strážce, ale Lucciová je technicky stále jejich velitelkou, přestože Morgan velí v poli. Podporuje tě a zbytek Starší rady ho přehlasoval.“

„To se mu muselo líbit.“

Ebenezar se uchechtl. „Myslel jsem, že to s ním praští.“

„To mám radost. Vždyť jsem tu práci ani nechtěl.“

„Já vím,“ opáčil. „Z bláta do louže.“

„Takže Merlin si řekl, že mi ukáže popravu, abych se vyděsil a držel lajnu.“ Zamyslel jsem se. „Předpokládám, že o tom loňském útoku se nic nového neví. Na žádném účtu se neobjevila nehorázná suma peněz, která by prozradila zrádce?“

„Zatím ne.“

„Takže zrádce se stále volně pohybuje a Merlinovi jen stačí počkat, až něco zmrším. Pak prohlásí, že to byla zrada, a rozmáčkne mě.“

Ebenezar přikývl a já v jeho očích zahlédl výstrahu. Další důvod, abych jeho nabídku přijal. „Je opravdu přesvědčený, že pro Radu představuješ velikou hrozbu. Pokud ho v tom utvrdíš, udělá všechno nezbytné, aby tě zastavil.“

Zabručel jsem. „Takový chlapík tady už jednou byl. Jmenoval se McCarthy. Jestli chce Merlin najít zrádce, najde ho, ať existuje, nebo ne.“

„Jistě. Myslel jsem, že bys to měl vědět,“ odpověděl s chrčivým skotským přízvukem, který se u něho objevil vždycky, když měl vztek. Zamračil se a střelil pohledem po Merlinovi.

S pohledem upřeným do země jsem přikývl. Nesnáším, když se mě někdo snaží do něčeho uvrtnat, ale neměl jsem pocit, že by se mě Ebenezar snažil zatlačit do kouta. Žádal mě o laskavost. Udělal bych dobře, kdybych mu vyhověl, ale když ho odmítnu, nebude mi to vyčítat. To nebyl jeho způsob.

Podíval jsem se mu do očí a přikývl jsem. „Dobře.“

Dlouze vydechl a vděčně přikývnutí opětoval. „Jo a ještě něco,“ řekl a podal mi obálku.

„Co je to?“

„Nevím. Strážce brány mě požádal, abych ti to dal.“ Tak Strážce brány. Byl to nejmlčlivější čaroděj Starší rady, a dokonce i Merlin se k němu choval s velikou dávkou úcty. Byl vyšší než já a to už něco znamenalo. Většinou se držel stranou od partyzánské politiky Starší rady, což bylo ještě významnější. Znal věci, které by neměl znát – tedy ne víc než ostatní čarodějové –, a pokud jsem věděl, vždycky se mnou jednal na rovinu.

Otevřel jsem obálku. Uvnitř byl jediný list papíru popsaný úhledným, plynulým písmem.

*Dresdene,
v uplynulých deseti dnech byla v Chicagu několikrát pou-
žita černá magie. Jako na starším Strážci oblasti je na vás,
abyste události vyšetřil a našel viníky. Míním, že je ne-
zbytné, abyste tak učinil neprodleně. Podle mého názoru
o této situaci nikdo jiný neví.*

Rashid

Promnul jsem si oči. Paráda. Další černá magie v Chicagu. Pokud to není nějaký šílený, nenávistný psychotik, bude to další kluk podobný tomu, který tady před pár minutami zemřel. Mezi tím už moc možností nezbývalo.

Doufal jsem, že to bude nějaký vraždící magor – pardon, politická korekce: duševně nemocný člověk. S tím bych se dokázal vypořádat. Mám v tom praxi.

S tím druhým by to bylo mnohem horší.

Vložil jsem papír zpět do obálky a uvažoval jsem. Tohle bylo zřejmě jen mezi mnou a Strážcem brány. Nežádal mě veřejně, ani Ebenezarovi neřekl, o co jde, což znamenalo, že bylo na mě, jak tu věc budu řešit. Kdyby o tom Merlin věděl a oficiálně mě tou záležitos-

tí pověřil, rozhodně by si pohlídal, abych neměl možnost volby prostředků, a byl bych neustále pod mikroskopem.

Strážce brány mi věřil, že to zvládnou po svém. To bylo možná ještě horší. Sakra.

Každý si myslí, že jsem ten, kdo zvládne nezvládnutelné situace. Občas mi to už leze krkem.

Podíval jsem se na Ebenezara, který na mě mhouřil oči. Obličej měl poskládaný do spousty vrásek.

„Co je?“ zeptal jsem se.

„Máš nový sestřih, nebo co, Hossi?“

„Hm, ne. Proč?“

„Vypadáš...“ zamyšleně se odmlčel. „Nějak jinak.“

Srdce se mi rychleji rozbušilo. Pokud jsem věděl, neměl Ebenezar ponětí o bytosti, která si pronajala nepoužívanou oblast mého mozku, a chtěl jsem, aby to tak i zůstalo. Přestože měl pověst magického rváče, jehož specialitou je vyvolávání primárních ničivých sil, měl toho v hlavě víc, než by většina členů Rady řekla. Bylo dost dobře možné, že ve mně nějak vycítil přítomnost padlého anděla.

„Jo, no jo. Oblékl jsem plášť, kterého jsem se většinu života bál jako čert kříže. Kromě toho je ze mě mrzák a rok jsem se pořádně nevyspal.“

„To bude ono. Co dělá ruka?“ Polkl jsem břitkou odpověď, že je stále znetvořená, zjizvená a vypadá jako roztažená vosková plastika. Před dvěma lety jsem se dostal do křížku s bestií, která zjistila, že má obranná magie sice dokáže pohltit kinetickou energii, ale ne žár. Otestoval jsem si to dost drsným způsobem, když na mě její zabijáci pustili podomácku vyrobený napalm. Můj štít zastavil hořící želatinu, ale žár pronikl štítem a upekl mi nataženou ruku, kterou jsem udržoval vztyčený štít. Natáhl jsem ruku v rukavici a trhaně jsem zahýbal palcem a dvěma prvními prs-

ty. Další dva prsty se sotva zachvěly. „Ještě v nich nemám skoro žádný cit, ale pivo udržím. Nebo volant. Doktor mě nutí hrát na kytaru, abych je musel používat.“

„To je správné,“ opáčil Ebenezar. „Cvičení je dobré pro tělo a hudba pro duši.“

„Ta moje sotva.“

Ebenezar se ušklíbl a z kapsy montérek vylovil kapesní hodinky. Zamžoural na ně. „Je čas na oběd. Máš hlad?“

Řekl to neutrálním tónem, ale dokázal jsem číst mezi řádky.

Ebenezar byl mým učitelem v době, kdy jsem to velice potřeboval. Naučil mě snad všechno, co mi připadalo dost důležité, aby to stálo za učení. Byl nekonečně velkorysý, trpělivý, loajální a laskavý.

Ale celou tu dobu mi lhal, protože ignoroval zásady, které mě učil. Na jedné straně mě učil, co obnáší být čarodějem, o magii, která pochází z jeho nejhlubšího přesvědčení, učil mě, že páchat zlo magií je víc než zločin. Je to výsměch podstatě magie, svým způsobem svatokrádež. Na druhé straně byl Černou berlou Bílé rady. Byl čarodějem, který směl zabíjet, porušovat Zákony magie a vysmívat se všemu ušlechtilému a dobrému na síle, kterou vládl, ve jménu politické nezbytnosti. A dělal to. Mnohokrát.

Kdysi jsem Ebenezarovi věřil jako nikomu jinému. Základem mého života bylo to, co mě naučil o používání magie, o tom, co je dobré a špatné. Ale zradil mě. Žil ve lži a to bylo hodně bolestné zjištění. Ještě po dvou letech mi jeho zrada ležela v žaludku. Měl jsem z ní dost špatný pocit.

Můj starý učitel mi podával olivovou ratolest, chtěl odstranit problémy, které se mezi nás dostaly. Věděl jsem, že bych ji měl přijmout. Věděl jsem, že je to člověk chybující jako všichni ostatní. Věděl jsem, že bych měl zapomenout na neshody a žít normálně. Bylo by to rozumné.

Bylo by to odpovědné a lidské. Bylo by to správné.

Ale nemohl jsem.

Bolelo to tolik, že jsem na to ani nemohl pořádně myslet.

Podíval jsem se na něho. „Skrytá pohružka smrti stětím mi trochu zkazila chuť k jídlu.“

Přikývl a přijal moji výmluvu s trpělivým výrazem. Ale zdálo se mi, že v jeho očích vidím lítost. Mlčky zvedl ruku, otočil se a zamířil ke své staré dodávce značky Ford, vyrobené někdy během velké krize. Možná jsem měl něco říct. Možná jsem s ním měl jít na ten oběd.

Moje výmluva ale nebyla nepravdivá. Rozhodně bych nedokázal nic pozřít. Stále jsem na obličejích cítil horké krůpěje, viděl jsem tělo nepřírozně ležící v kaluži krve. Začaly se mi třást ruce. Zavřel jsme oči a snažil jsem se ty krvavé vzpomínky vyhnat z hlavy. Pak jsem nastoupil do vozu a pokusil jsem se nechat je za sebou.

Modrý brouk není žádná vytuněná kára, ale když vyrazil, zvedl úctyhodný gejzír štěrku.

Ulice nebyly přečpané jako obvykle, ale byly rozpálené jako výheň. Na prvních semaforech jsem stáhl všechna okénka a snažil jsem se uvažovat.

Mám vyšetřovat nadpřirozené bytosti. Paráda. To se zaručeně zkomplikuje dřív, než získám jedinou kloudnou odpověď. Jestli nadpřirozené bytosti něco opravdu nesnášejí, tak je to jasná odpověď. Vymámit z nich jasné slovo je jako trhat si vlastní zub skrz nos.

Ale Ebenezar měl pravdu. Byl jsem patrně jediný z Rady, kdo někoho znal z Letního i Zimního dvora Sidhe. Jestli někdo z Rady může něco zjistit, jsem to já. Jupí!

A aby děj neztratil na spádu a zajímavosti, musím navrch najít jakousi nespécifikovanou černou magii a učinit jí přítrž. Takhle Strážci tráví svůj čas, pokud zrovna nebojují ve válce. Sám jsem to dělal dvakrát nebo třikrát, ale

nebylo to nic pěkného. Černá magie vždycky vyžaduje výskyt černokněžníka a to bývají lidé, kteří rádi zabíjejí všechny čaroděje.

Nadpřirozené bytosti.

Černá magie.

Když už, tak už.

Kapitola třetí

Sotva jsem dvakrát mrkl, sedadlo vedle mě bylo najednou obsazené. Vyjekl jsem a málem jsem narazil do nákladáku ve vedlejším pruhu. Pneumatiky zakvílely a Brouk dostal smyk. Vyrovnal jsem ho a jen o chlup minul jiné auto. Srdce jsem měl až v krku. Plynule jsem se rozjel a otočil jsem se na nečekaného pasažéra.

Vedle mě seděla Lasciel alias Pokušitelka alias Snovačka, fotokopie padlého anděla. Mohla vypadat, jak chtěla, ale většinou se zjevovala v podobě vysoké, atletické blondýny v řecké tunice, která jí sahala téměř po kolena. Seděla s rukama v klíně, dívala se dopředu a lehce se usmívala.

„Co to sakra děláš?“ zavrčel jsem. „Chceš, abych se zabil?“

„Nebud' tak útlocitný,“ opáčila pobaveně. „Nikommu se nic nestalo.“

„Ale ne díky tobě. Zapni si pás.“

Povýšeně si mě změřila. „Nemám fyzické tělo, smrtelníku. Existuji pouze v tvé mysli. Jsem mentální projekce. Iluze. Hologram, který vidíš jenom ty. Není důvod, abych si zapínala pás.“

„Jde o princip,“ opáčil jsem. „Moje auto, můj mozek, moje pravidla. Zapni si ten zatracenej pás, nebo zmiz.“

Povzddechla si. „No dobře.“ Natočila se jako každý normální člověk, přetáhla si pás kolem pasu a zacvakla přezku. Věděl jsem, že nemohla uchopit opravdový bezpečnostní pás a udělat to, takže tohle všechno byla jen iluze.

Ale přesvědčivá. Byl bych musel vynaložit veliké úsilí, abych viděl, že se pás vůbec nepohnul z místa.

Lasciel se na mě podívala. „Stačí?“

„Jakžtakž,“ přitakal jsem a zuřivě jsem přemýšlel. Lasciel, jak se mi teď zjevila, byla částí skutečného padlého anděla. To podstatné z něho bylo uvězněné ve stříbrném denáru, římské minci pohřbené pod víc než půl metrem betonu v mém sklepě. Když jsem se ale mince dotkl, vytvořil jsem pro démona cosi jako ventil. Ten teď v mé hlavě přebýval jako dokonale utajená duchovní bytost. Pravděpodobně obýval oněch devadesát procent mozku, které lidé nikdy nepoužívají. V mém případě to mohlo být devadesát pět procent. Lasciel se mi mohla zjevovat, viděla, co jsem viděl já, cítila totéž, co jsem cítil já, do určité míry mohla nahlížet do mých myšlenek, a co bylo nejvíc znepokojující, dokázala vytvářet iluze, které jsem jen těžko prohlédl. Jako teď tu, že sedí vedle mě v autě. Nádherná a nesmírně přitažlivá. Mrcha.

„Myslel jsem, že jsme se nějak dohodli,“ zavrčel jsem. „Nechci, aby ses mi ukazovala, když tě nezavolám.“

„A já jsem naši dohodu dodržovala. Jen mě napadlo připomenout ti, že mé schopnosti a zdroje ti jsou k dispozici, pokud bys je potřeboval, včetně toho, co v této chvíli spočívá pod podlahou tvé laboratoře.“

„Chováš se, jako kdybych tě v sobě chtěl mít. Kdybych věděl, jak tě dostat z hlavy, aniž bych se zabil, okamžitě to udělám.“

„Ta část, která obývá tvoji mysl, je jen stínem mého pravého já. Ale opatruj se, smrtelníku. Já jsem. Existuji. A chci v tom pokračovat.“

„Jak jsem říkal. Aniž bych se zabil,“ zavrčel jsem. „A zatím, pokud nechceš, abych tě zamkl do malé temné komůrky ve své hlavě, zmiz mi z očí.“

Ušklíbla se, ale jinak na sobě nedala nic znát. „Jak si přeješ,“ odvětila a naklonila hlavu. „Ale jestli se v Chicagu opět rozmáhá černá magie, bylo by dobře, abys měl po ruce všechny nástroje. A protože musíš přežít, abych přežila já, mám všechny důvody ti pomoci.“

„Malá černá krabička,“ řekl jsem. „Bez dírek ve víčku. Páchne jako šatna na střední.“

Znovu se ušklíbla a zatvářila se mírně pobaveně. „Jak si přeješ, můj hostiteli.“

A byla pryč. Zmizela zpět v neprobádaných zákoutích mé mysli. Nebo kdo ví kde jinde. Zachvěl jsem se a ujistil se, že se soustředím a mé myšlenky jsou před ní chráněné. Nijak jsem Lasciel nedokázal zabránit, aby viděla a slyšela, co dělám, nebo aby se namátkou nehrabala v mých vzpomínkách. Ale zjistil jsem, že před ní aspoň mohu skrýt své aktuální myšlenky. Dělal jsem to stále, aby se o mně nedozvěděla příliš mnoho a příliš rychle.

To by jí jen pomohlo dosáhnout svého záměru; přesvědčit mě, abych vykopal starou stříbrnou minci pohřbenou pod betonem a spoutanou zaklínadly. Uvnitř jednoho ze třiceti starých římských denárů dlel celý padlý anděl – Lasciel.

Kdybych jí přijal za spojence, získal bych univerzální moc. Síla a vědomosti padlého anděla by dokázaly proměnit kohokoli v doslova nesmrtelnou hrozbu. Za velice, velice nízkou cenu jeho duše. Jakmile se upíšete některému z těchto doslova pekelných andělů, přestáváte být svým pánem. Čím víc mu dovolíte, aby vám pomáhal, tím víc mu odevzdáváte svoji vůli a dřív nebo později je to padlý anděl, kdo velí.

Popadl jsem minci jen okamžik před tím, než ji mohl zvednout capart mého přítele. Když jsem se jí dotkl, přenesla se část osobnosti Lasciel, její intelekt, do mé hlavy.

Vloni na podzim mi pomohla přežít pár pěkně drsných dní a její pomoc byla neocenitelná. A to byl problém. Nemohl jsem dál spoléhat na její pomoc, protože bych si na ni dříve nebo později zvykl. Pak bych ji vyžadoval. A nakonec bych si jednoho krásného dne řekl, že vykopat minci zase není tak špatný nápad.

To všechno znamenalo, že se musím mít na pozoru před Lascielinými návrhy. Cena nebyla zjevná, ale byla stále stejná. Lasciel se však nemýlila v tom, jak nebezpečné mohou být situace, v nichž se vyskytuje opravdová černá magie. Možná sám zjistím, že potřebuji pomoc.

Myslel jsem na ty, kteří bojovali po mém boku. Myslel jsem na přítele Michaela, jehož děcko málem zdvihlo minci.

Od té doby jsem Michaela neviděl. Nevolaal jsem mu. On se mi několikrát ozval, zval mě na Den díkůvzdání, mnohokrát se ptal, zda jsem v pořádku. Odmítal jsem jeho pozvání a každý telefonát jsem rychle ukončil. Michael nevěděl, že jsem sebral černý denár a přivlastnil si symbol, který ze mě možná udělal člena řádu rytířů černého denáru. S několika denariány jsem bojoval. A jednoho jsem zabil.

Byly to zrůdy nejhrubšího zrna a Michael byl rytíř kříže. Byl jedním ze tří lidí na tváři země, kteří byli vybráni, aby vládli svatým mečem. Opravdu svatým – v každém z nich byl hřebík z kříže a na čepeli měly velké C. Michael bojoval s temnými a zlými věcmi. Zabíjel je. Zachraňoval děti a nevinné z nebezpečí a bez mrknutí oka se dokázal postavit nejtemnějším stvořením. Tak veliká byla jeho víra, že mu Všemohoucí dá dostatek sil, aby porazil temnotu.

O minci jsem mu nikdy neřekl. Nechtěl jsem, aby věděl, že jsem nechtěně pronajal část svého mozku démonovi. Nechtěl jsem, aby o mně pochyboval. Michael byl pevný. Téměř po celý můj život byla většina Bílé rady pře-

svědčena, že jsem nějaký druh netvora, který jen čeká na svůj čas, aby na sebe vzal svoji pravou podobu a začal kolem sebe rozsévat hrůzu a smrt. Jen Michael stál od našeho prvního setkání pevně na mé straně. Díky jeho neúnavné podpoře jsem měl ze svého života mnohem lepší pocit.

Nechtěl jsem, aby se na mě díval jako na denariány, s nimiž jsme bojovali. Takže dokud se nezbavím té mentální loutky Lasciel, nebudu ho žádat o pomoc.

Poradím si sám.

Byl jsem si naprosto jistý, že dnes už nebude hůř.

Sotva mi ta myšlenka bleskla hlavou, ozvalo se odpor-
né zaprašnění a já tvrdě narazil hlavou o opěrku sedadla. Brouk se otřásl, prudce poskočil a já se zoufale snažil udržet ho na silnici.

Je vám asi jasné, že jsem s něčím takovým mohl počítat.

Kapitola čtvrtá

Rychle jsem se rozhlédl. Uviděl jsem starý, temně šedý chrysler s tmavými skly. Letadlová loď na kolech. Vzápětí znovu narazil do Brouka a skoro mě roztočil. Hlavou jsem se praštil o okénko a cítil jsem spálenou gumu týraných pneumatik. Auto narazilo na obrubník chodníku a nadskočilo. Kroutil jsem volantem a dupal na brzdu. Tělo reagovalo na situaci, která ochromenému mozku ještě nedocházela. Podařilo se mi zabránit nejhoršímu. Nevylétl jsem do protisměru ani nenarazil čelně do zdi, ale dokázal jsem Brouka opřít pravou stranou o průčelí nějakého domu. Plech skřípal na cihlách a omítce a po nějakých patnácti metrech jsem zastavil.

Před očima mi tančily hvězdičky. Snažil jsem se je rozehnat, abych viděl poznávací značku chrysleru, jenže ten byl v mžiku pryč. Ale možná to byl jen můj dojem. Hlava se mi tak točila, že to auto mohlo přede mnou odtancovat celé Labutí jezero, a já bych si toho vůbec nevšiml.

Řekl jsem si, že zůstat sedět je docela fajn nápad, a tak jsem seděl. Po nějaké chvíli mi vytanulo na mysl, že bych se mohl přesvědčit, jestli se nikomu nic nestalo. Podíval jsem se na sebe. Žádná krev. To bylo rozhodně příjemné zjištění. Pak jsem se zamlženým zrakem rozhlédl kolem auta. Žádný křik. Žádné mrtvoly ve zpětném zrcátku. Nic nehořelo. Všude ležely drobné střepy z bočního okénka. V zadním okně byl už nějakou dobu místo skla průhledný plast. Ten jediný vydržel.

Motor Brouka, chrabrého křížáka v boji proti silám zla a alternativním palivům, stále běžel. Jen jeho zvuk byl trochu divný. Namísto obvyklého mrzutého hvízdání se z něho ozývalo sténavé sípání. Zkusil jsem otevřít dveře. Nešlo to. Stáhl jsem okénko a vysoukal jsem se ven. Kdybych měl dost sil, abych se navíc sklouzl po kapotě, mohl jsem dělat konkurs do filmu *Mistři hazardu*.

„Tady v okrese Hazzard nemáme rádi chlápky, co zavíní bouračku a ujedou,“ procedil jsem sám pro sebe.

Nevím, za jak dlouho se objevil první policista. Byl to strážník jménem Grayson, znal jsem ho už z dřívějšíka. Byl to postarší polda, veliký chlap s velikým rudým nosem a pořádným břichem. Vypadal, že by s ním dokázal odrážet agresivní opilce nebo je naopak zpít do němoty. Vyberte si. Vystoupil z auta a začal se mě ustaraným hlasem vyptávat. Odpovídal jsem, jak nejlépe jsem dokázal, ale někde mezi mým mozkem a ústy nastal zkrat. Chvíli si mě měřil a pak nakoukl do Brouka, kde asi mám ty prázdné plechovky. Pak mě posadil na zem a začal řídit dopravu. Na obrubníku se mi sedělo docela dobře. Bavil jsem se pozorováním rotujícího chodníku, dokud mi někdo nepoklepal na rameno.

Karrin Murphyová, velitelka Oddělení pro zvláštní vyšetřování chicagské policie, vypadala jako mladší sestřička. Měří něco přes sto padesát centimetrů, má blond vlasy, modré oči, nosík jako knoflík a téměř neviditelné pihy. Je samý pružný sval, což kupodivu nevyklučuje ženské křivky. Dnes byla oblečená do bílé košile, modrých džínů, na hlavě měla baseballovou čepici Cubs a na očích zrcadlovky.

„Jsi v pořádku, Harry?“

„Strejda Jesse bude pořádně zklamaný, že poskok Bosse Hogga pomačkal generála Lee,“ opáčil jsem a mávl jsem rukou ke svému autu.

Chvilku na mě civěla a pak řekla: „Víš, že máš na hlavě bouli?“

„Hm,“ zafuněl jsem a nahmatal jsem si ji. „Vážně?“

Murphyová si povzdechla a opatrně mi odtáhla ruku. „Harry, jestli jsi tak zmatený, že se mnou nedokážeš mluvit, budu tě muset vzít do nemocnice.“

„Promiň, Murph. Dnešek stojí za houby, ale už je to lepší. Za minutku budu v pořádku.“

Dlouze vydechla a posadila se vedle mě na obrubník. „Neměl by tě pro jistotu prohlédnout někdo od záchranářů?“

„Chtěli by mě odvézt do nemocnice,“ opáčil jsem. „Je to nebezpečné. Mohl bych ohrozit pacienty na přístrojích. A upíří Rudého dvora sledují nemocnice, aby dorazili naše raněné. Pacienti by se mohli dostat pod palbu.“

„Já vím,“ hlesla. „Nenechám tě odvézt.“

„No tak dobře.“ Prohlédl mě nějaký záchranář. Posvítíl mi do očí a já mu za to přišlápl kuří oko. Asi minutu na mě mluvil, poklepával sem a tam, měřil, počítal a tak. Pak se narovnal a potřásl hlavou. „Vypadá to na lehký otřes mozku. Měl by pro jistotu zajít k doktorovi, poručíku.“

Murphyová přikývla, poděkovala mu a významně střelila pohledem k sanitce. S nesouhlasným výrazem se vzdálil.

Murphyová se znovu posadila vedle mě. „Tak to vyklop. Co se stalo?“

„Někdo mi chtěl na zadních sedadlech zaparkovat tmavě šedý chrysler.“ Mávl jsem rukou, sotva otevřela ústa. „Ne. Poznávací značku jsem neviděl. Neměl jsem na to čas, protože jsem uvažoval o kariéře testovací figuríny.“

„Tak ta tě asi mine,“ opáčila. „Přimotal ses v poslední době k něčemu?“

„Zatím ne,“ postěžoval jsem si. „Zatraceně, Murphyová, sotva před půl hodinou jsem se dozvěděl, že se někde v Chicagu provozuje černá magie. Ani jsem neměl čas se

na to podívat a hned se mě někdo snaží protlačit do reklamy na bezpečnostní pásy a airbagy.“

„Víš jistě, že to byl záměr?“

„Jo. Ale ať to byl, kdo chtěl, rozhodně nešlo o práci profíka.“

„Proč myslíš?“

„Jinak by mě snadno dostal. Nevěděl jsem o něm, dokud do mě nevrazil. Mohl mě roztočit, než bych se vzpamatoval. Několikrát převrátit. V pohodě mě zabít.“ Zamnul jsem si tyl. Tělem se mi začala rozlévat pěkná bolest. „A tohle ani není nejhodnější místo.“

„Příležitostný útok,“ řekla.

„Co to je?“

Pousmála se. „Když nečekáš cíl, ale uvidíš ho a udeříš dřív, než příležitost pomine.“

„Aha. Jo, to asi bude ono.“

Murphyová potřásla hlavou. „Hele, asi bych tě k tomu doktorovi měla vzít.“

„Ne. Vážně jsem v pořádku. Jen bych chtěl co nejdřív zmizet z ulice.“

Murphyová se dlouze nadechla a přikývla. „Vezmu tě domů.“

„Díky.“

Přiloudal se k nám Grayson. „Odtahovka je na cestě. Jak se to semlelo?“

„Naboural ho a ujel,“ řekla Murphyová.

Grayson povytáhl obočí a změřil si mě. „Jo? Mně připadá, že jste sám několikrát narazil. A úmyslně.“

„Pokud vím, byla to regulérní nehoda.“

Grayson přikývl. „Na zadním sedadle máte nějaké oblečení. Vypadá to, že je na něm krev.“

„To je kostým z loňského Halloweenu. Plášť, hábit a tak. Všude je na tom umělá krev. Vypadá to hrozně lacině.“

Grayson se ušklíbl. „Jste horší než můj kluk. Ten má na zadním sedadle fotbalový dres od loňského podzimu.“

„Asi má i hezčí auto.“ Zadíval jsem se na Brouka. Povzdechl jsem si, protože vypadal opravdu hrozně. Brouk sice nebyl žádná cenná starožitnost, ale bylo to moje auto. Jezdil jsem s ním. Měl jsem ho rád. „Vlastně jsem si jistý, že má hezčí auto.“

Grayson se suše zasmál. „Musím vyplnit nějaké papíry. Zvládnete mi říct pár údajů?“

„Samozřejmě.“

„Děkuji, že jste mě zavolal, seržante,“ řekla Murphyová.

„De nada,“ opáčil Grayson a dotkl se štítku čepice. „Než přijede odtahovka, dojdu pro formuláře, Dresdene.“

„Fajn.“

Grayson odešel a Murphyová si mě upřeně prohlížela.

„Co je?“ hlesl jsem.

„Lhal jsi mu. O těch šatech a krvi.“

Cukl jsem ramenem.

„A udělals to dobře. Kdybych tě neznala...“ Zavrtěla hlavou. „Překvapuješ mě. Vždycky jsi byl špatný lhář.“

„Hm.“ Nevěděl jsem, jak si to mám přebrat a co na to odpovédět. „Díky!“ Nadhodil jsem.

Trpce se zasmála. „Tak jak to bylo doopravdy?“

„Tady ne. Promluvíme si uvnitř.“

Murphyová si mě změřila zkoumavým pohledem a ještě víc se zamračila. „Co se to děje, Harry?“

V duchu jsem zase viděl bezvládné, bezhlavé tělo toho mladíka. Sevřelo se mi hrdlo a nedokázal jsem ze sebe vypravít ani slovo. Jen jsem zavrtěl hlavou a pokrčil rameny.

Přikývla. „Zvládneš to?“

Do jejího hlasu pronikl zvláštní laskavý tón. V práci měla Murphyová co dělat se samými chlapy, takže si kolem sebe vytvořila drsnou auru, téměř tak nebezpečnou,

jako byla ona sama. To se nikdy neměnilo, alespoň ne na veřejnosti, pokud byli nablízku jiní policisté. Ale teď jsem z jejího hlasu cítil neskrývanou zranitelnost.

V minulosti jsme sice měli pár neshod, ale Murphyová byla po čertech dobrá kamarádka. Věnoval jsem jí svůj nejlepší pokřivený úsměv. „Vždycky to zvládám. Víceméně.“

Natáhla se a odhrnula mi z čela pramen vlasů. „Už jsi přece velký kluk, Dresdene. Jedno malé ťuknutí, a ty jsi hned celý lítostivý.“ Sjela pohledem na Modrého brouka a v očích jí ledově zaplálo. „Víš, kdo ti to udělal?“

„Zatím ne,“ zavrčel jsem. Právě přijela odtahovka. „Ale můžeš vsadit svůj zadek, že na to přijdu.“

Kapitola pátá

Než jsem se dostal domů, pracovala mi hlava už v normálním režimu, a tudíž mě mohla lépe informovat o mém stavu. Kromě boule na hlavě mě bolelo i celé tělo. Odpolední slunce mě s laškovnou zlomyslností bodalo do očí a já byl rád, když jsem se po schodech dobelhal k svému suterénnímu bytu, zrušil magické ochrany, odemkl dveře a pořádně do nich strčil.

Neotevřely se. Vloni na podzim mi zombie zničily oceľové bezpečnostní dveře a obrátily byt vzhůru nohama. Přestože jsem teď dostával od Strážců docela slušný plat, stále jsem neměl dost peněz na všechny opravy. Proto jsem dveře opravil sám. Futro se mi moc nepovedlo, ale snažil jsem se to brát z té lepší stránky. Opravené dveře byly bezesporu bezpečnější, než kdybych koupil nové – ty opravené se totiž sotva daly otevřít, i když byly odemčené.

Dokud jsem byl v kutilském rozpoložení, položil jsem v kuchyni nové linoleum, koberec v obýváku a v ložnici a dlažbu v koupelně. A něco vám řeknu.

Není to zdaleka tak jednoduché, jak by se mohlo podle kutilských příruček zdát.

Musel jsem se do dveří třikrát nebo čtyřikrát pořádně opřít ramenem, ale nakonec zasténaly a otevřely se.

„Myslela jsem, že si na to pozveš řemeslníka,“ poznamenala Murphyová.

„Až budu mít peníze.“

„Myslela jsem, že ti chodí další plat.“

Povzdechl jsem si. „Jo. Ale jeho výše byla stanovena v roce 1959 a Rada zatím nebere v úvahu růst životních nákladů. Řekl bych, že nějaká změna se dá čekat teprve za pár let.“

„No ne. I naši radnici to jde rychleji.“

„Vždycky to vidíš z té lepší stránky.“ Vešel jsem dovnitř a stoupl na veliký záhyb, který se nějak vytvořil na koberci za dveřmi.

Můj byt není nijak veliký. Je v něm přiměřeně velký obývací pokoj s kuchyňským koutem naproti vchodovým dveřím. Dveře do malé ložnice a koupelny jsou vpravo a vedle nich je krb z režných cihel. Po chladných kamenných stěnách mám rozvěšené knihovničky, gobelíny a filmové plakáty. Můj originální plakát Hvězdných válek útok sice přežil, ale knihovna paperbacků dopadla hůř. Jakmile ty zatracené zombie přestanou dělat binec a rozbíjet nábytek, lámou hřbety a dělají na stránkách oslí uši.

Měl jsem dvě pohovky z druhé ruky, které jsem pořídil levně, takže nebyl problém je nahradit. Vedle krbu stojí dvě pohodlná křesla, kávový stolek a hromada šedočerných chlupů. Není tu elektřina, takže v podstatě taková tmavá malá díra, ale útulná. Ulevilo se mi, že jsem se dostal z ostrého slunce.

Malá hora chlupů se otřepala a něco udeřilo do stěny vedle ní, když se zvedla a proměnila se ve velikého, mohutného psa porostlého hustou šedou srstí a s téměř lví hřívou. Tmavší chlupy mu rostly na krku, hrdle, hrudi a nad lopatkami. Šel rovnou k Murphyové, posadil se a dal jí pravou pac.

Murphyová se zasmála a krátce mu packu stiskla. Prsty jedné ruky ji nedokázala obejmout. „Ahoj, Mousi!“ Podrbala ho za ušima. „Kdys ho to naučil, Harry?“

„Neučil jsem ho to,“ odpověděl jsem a cestou k ledničce jsem Mouse také podrbl za ušima. „Kde je Thomas?“ zeptal jsem se psa.

Mouse otráveně zafuněl a zadíval se na zavřené dveře ložnice. Když jsem se zaposlouchal, uslyšel jsem zurčení vody v trubkách. Thomas byl ve sprše. Vyndal jsem z ledničky colu a podíval se na Murphyovou. Přikývla. Také jsem jí jednu vzal a dobelhal jsem se k pohovce. Opatrně jsem se posadil. Všechno mě bolelo. Otevřel jsem colu a napil se. Pak jsem se opřel a zavřel jsem oči. Mouse se ke mně přikolébal a položil mi obrovskou hlavu na koleno. Tlapou mi šťouchl do nohy.

„Je mi fajn,“ řekl jsem mu.

Vydechl nosem. Bylo na něm vidět, že mi nevěří, a aby to potvrdil, zastříhal ušima. „Díky za svezení, Murph.“

„To nic,“ opáčila. Postavila na zem plastovou tašku s mým hábitem, šálem a pláštěm. Všechno bylo potřísněné krví. Šla ke kuchyňskému dřezu a začala do něho napouštět studenou vodu. „Tak povídej.“

Začal jsem jí vyprávět o tom korejském mladíkovi. Ona zatím ve dřezu namočila moji šálu a začala ji rychlými pohyby prát.

„Ten mladík byl... Čarodějové tomu říkají černokněžník. Někdo, kdo zradil smysl magie. Zkažený od samotného začátku.“

Chvilku mlčela a pak řekla nebezpečně tichým hlasem: „Oni ho zabili tady? V Chicagu?“

„Ano.“ Cítil jsem se stále unavenější. „Tohle je zřejmě jedno z bezpečných míst, kde se můžeme scházet.“

„Tys to viděl?“

„Ano.“

„A nezabránils tomu?“

„Nemohl jsem. Byly tam samé těžké váhy, Murph. A...“ zhluboka jsem se nadechl. „A nejsem si jistý, že se mýlili.“

„Zatraceně se mýlili,“ zavrčela. „Je mi jedno, co si Bílá rada dělá v Anglii, v Jižní Americe, nebo kde ještě si čechrají ty svoje plnovousy. Ale teď přišli sem.“

„S tebou to nemá nic společného. Tedy nemá to nic společného se zákonem. Byla to vnitřní záležitost. Udělali by s ním to samé bez ohledu na to, kde by to bylo.“

Trochu vody vycáklo na podlahu. Pak se se zjevným úsilím uklidnila, odložila šál a dala se do praní hábitu. „Proč si to myslíš?“

„Ten kluk pokročil v černé magii hodně daleko. Dokázal ovládat mysl. Zbavoval lidi vůle.“

Chladně si mě změřila. „Myslím, že ti úplně nerozumiím.“

„To je čtvrtý zákon magie. Nesmíš ovládat mysl jiného člověka. Ale... je to jedna z prvních věcí, kterou většina z těch hloupých děcek zkusí – starý Jediho trik. Někdy začnou tím, že přimějí učitele, aby zapomněl na domácí úkol, nebo přesvědčí rodiče, aby jim koupili auto. Kolem patnácti let objeví své magické nadání a v sedmnácti osmnácti je už jejich talent rozvinutý.“

„To je špatné?“

„Většinou. Uvědom si, jací jsou muži v tomhle věku. Každých deset vteřin myslí na sex. Pokud se jich někdo neujme, nasadí nejkrásnější roztleskávače mentální chvat a přinutí ji ke schůzce. A nejenom ke schůzce. A další holky a asi i kluky, jestli mám být důsledný. Někdo se naštve, když takhle ztratí přítelkyni nebo jeho dcera otěhotní, a kluk se pokusí napravit své chyby další magií.“

„Ale proč kvůli tomu popravovat?“

Zamračil jsem se. „Dostat se takhle někomu do hlavy je obtížné a nebezpečné. A dřív nebo později to začne člověka samotného měnit. Vzpomínáš si na Mickyho Maloneho?“

Nevšiml jsem si, že by se Murphyová otrásla, ale dobrou minutu jen stála s rukama namočenýma ve vodě. Micky Malone byl policista na penzi. Jen několik měsíců poté, co odešel od sboru, ho psychicky napadl zuřící přízrak a spoutal ho trýznivými kouzly. Ten útok udělal z taktovského poldy nezvladatelného ječícího maniaka. Udělal jsem pro toho chudáka, co se dalo, a bylo to opravdu hrozné.

„Vzpomínám,“ hlesla.

„Když se někdo dostane druhému do hlavy, jsou škody obrovské. Něco podobného, co se stalo Mickymu Malonemu. Následky zůstanou i tomu, kdo to dělá. Čím víc je sám pokřivený, tím snadněji pokříví druhé. Je to dábelický kruh. A pro oběť velice nebezpečný. Nejen kvůli tomu, co se může stát, když náhle uvěří, že je černokněžník dobrotivým vládcem vesmíru. Zatěžuje to jejich psychiku. Čím podivněji musejí vnímat a jednat, tím víc jim to ubližuje. Většinou pak následuje úplné zhroucení.“

Murphyová se zachvěla. „Jako ti úředníci, které ovládala Mavra? A renfieldové?“

Při té vzpomínce mi zmrzačenou rukou projela fantomová bolest. „Přesně tak.“

„Co taková magie dokáže?“ zeptala se ještě tišeji.

„Hroznou spoustu věcí. Tenhle mladík přiměl několik lidí k sebevraždě. A ještě víc jich přinutil vraždit. Z mnoha lidí si udělal své osobní otroky. Většinou to byli jeho nejbližší příbuzní.“

„Proboha, to je příšerné.“

Přikývl jsem. „Taková je černá magie. Když jí máš v sobě hodně, změní tě. Poskvrní.“

„A Bílá rada s tím nemůže dělat nic jiného?“

„Ten mladík už zašel příliš daleko. Vyzkoušeli všechno. Někdy to vypadá, že se černokněžník polepší, ale nakonec

se všichni obrátí zpátky. A umírají další lidé. Pokud si někdo z Rady nevezme černokněžníka osobně na starost, zabijí ho.“

Chvilku se nad tím zamyslela. „Udělal bys to? Vzal by sis ho na starost?“

Zavrtěl jsem se. „Teoreticky asi ano. Kdybych byl opravdu přesvědčený, že je možné ho zachránit.“

Zírala do dřezu s pevně stisknutými rty.

„Murph,“ řekl jsem co nejlaskavěji. „Zákony si s tímhle nedovedou poradit. Bez silné magie, kterou bys neutralizovala jejich sílu, je nemůžeš zavřít nebo izolovat. Kdybys chtěla rozzuřeného černokněžníka zavřít na svém oddělení, dopadlo by to zle. Bylo by to horší než zkusit zavřít vlkodlaka.“

„Určitě musí existovat nějaký jiný způsob,“ opáčila Murphyová.

„Vzteklého psa nevyлéčíš. Můžeš mu jen zabránit, aby někomu ublížil. Nejlepším řešením je prevence. Vyhledávat děti, u kterých se projevuje opravdový talent, a od začátku je učit. Ale v minulém století se světová populace natolik rozrostla, že Bílá rada nedokáže všechny najít. Zvláště teď za války. Prostě nás není dost.“

Naklonila hlavu na stranu a zadívala se na mě. „Nás? Poprvé slyším, že se počítáš k Bílé radě.“

Nevěděl jsem, co na to říct. Dopil jsem zbytek coly. Murphyová ještě chvilku prala, pak odložila hábit a sáhla po šedém plášti. Ponořila ho do dřezu, zamračila se a zase ho vytáhla. „Podívej. Ta krev mizí, jakmile se jí dotkne voda. Sama od sebe.“

„Jako kdyby ten kluk nikdy neumřel. Paráda,“ poznamenal jsem polohlasem.

Murphyová se na mě zadívala. „Takhle se možná cítí lidé, když vidí policii dělat špinavou práci. Většinou ne-

chápu, co se děje. Vidí něco, co se jim nelíbí, a jsou rozhořčeni, protože nevědí, o co jde, nečelí tomu problému osobně a nevědí, o kolik horší by bylo jiné řešení.“

„Zřejmě ano.“

„Je to hnus.“

„Promiň.“

Věnovala mi letmý úsměv, ale hned zvažněla. Přešla místnost a posadila se vedle mě. „Opravdu si myslíš, že to, co udělali, bylo nezbytné?“

Přikývl jsem. Bůh mi pomáháej.

„Proto s tebou Bílá rada jednala tak tvrdě? Protože si mysleli, že se v tobě probudí černokněžník?“

„Jo. Jenom ten minulý čas není na místě.“ Předklonil jsem se a chvílku jsem se kousal do rtu. „Murph, tohle je jedna z těch věcí, do kterých se poldové nemůžou míchat. Upozorňoval jsem tě na to. Nelíbí se mi to o nic víc než tobě, ale prosím, nech to být. Nikomu by to nepomohlo.“

„Nemůžu ignorovat mrtvolu.“

„Žádná tam nebude.“

Zavrtěla hlavou a chvílku pozorovala plechovku coly. „Tak dobře. Ale jestli se to tělo někde objeví nebo ho někdo nahlásí, nebudu mít na vybranou.“

„Chápu.“ Rozhlédl jsem se a přemýšlel, jak změnit téma. „Takže. Podle trochu mlhavého dopisu od Strážce brány se v Chicagu dává do pohybu černá magie.“

„Kdo je Strážce brány?“

„Čaroděj. Trochu tajemný.“

„Věříš mu?“

„Jo. Takže bychom se měli soustředit na vraždy, podivné nehody a tak. Jako obvykle.“

„Dobře,“ opáčila Murphyová. „Budu si hlídat mrtvolu, podivíny a příšery.“

Dveře ložnice se otevřely a dovnitř vešel můj nevlastní bratr Thomas. Jemně voněl kolínskou. Měří něco málo přes sto osmdesát centimetrů a stavěný je jako velekněz kultu těla. Pěkně vytvarované, pružné svaly – až příliš perfektní. Na sobě měl černé kalhoty, černé boty a vykreslené břišní svaly mu zakrývalo modré tričko.

Murphyová ho sledovala a v modrých očích se jí zablesklo. Thomas je neskutečně hezký. A také je to upír Bílého dvora. Ty nezajímají zuby a krev, ale nahá pokožka a nadpřirozeně žhavý sex. Ovšem jen proto, že se neživí krví, ale hrubou životní silou, nejsou méně nebezpeční.

Thomas se hodně snažil svůj hlad ovládat, takže když se sytil, nikomu příliš neublížil, ale věděl jsem, jak je to pro něho těžké. Neustále z něho bylo cítit napětí. Bylo to znát na jeho výrazu i na stylu chůze – pohyboval se kradmo jako hladový dravec.

„Příšery?“ zeptal se a přetáhl si přes hlavu košili. Mile se usmál. „Dobré odpoledne, Karrin.“

„Pro tebe poručík Murphyová, frajere,“ usadila ho, ale na tváři jí hrál vděčný úsměv.

Usmál se na ni. Jeho černé vlasy ještě ani nezačaly osychat, a už se samy přitažlivě kudrnatily. „Díky za poklonu.“ Sehnul se, podrbal Mouse za ušima, pokývl mi a popadl svoji velikou černou sportovní tašku. „Budeš mít nějakou práci ve městě, Harry?“

„Ještě nevím. Neměl jsem čas pořádně se na to podívat.“

Naklonil hlavu na stranu a přeměřil si mě. „Co se ti to sakra stalo?“

„Měl jsem problémy s autem.“

„Hm.“ Přehodil si popruh tašky přes rameno. „Hele, kdybys potřeboval pomoc, stačí říct.“ Podíval se na hodiny. „Musím běžet.“

„Jasně,“ řekl jsem jeho zádům. Zabouchl za sebou dveře. Murphyová povytáhla obočí. „To byl fofr. Pořád spolu vycházíte?“

Ušklíbl jsem se a přikývl. „On je... já ti nevím, Murph. Poslední dobou je hodně odměřený. A skoro pořád je pryč. Ve dne v noci. Spí tady, jí tady, ale obvykle když jsem v práci. A pokud už ho vidím, je to jako dneska. Na odchodu. Pořád někam spěchá.“

„Kam?“

Pokrčil jsem rameny.

„Máš o něho starost.“

„Jo. Obvykle je mnohem nervóznější, než byl teď. To ten jeho hlad. Bojím se, aby si neřekl, že potlačovat chuť stojí za starou bačkoru.“

„Myslíš si, že někomu ubližuje?“

„Ne,“ vyhrkl jsem až příliš rychle. Přinutil jsem se ke kľidu a pokračoval jsem: „Ne, nic takového. Nevím. Chci, aby se mnou mluvil, ale od podzimu si ode mě drží odstup.“

„Ptal ses ho?“

Podíval jsem se na ni. „Ne.“

„Proč ne?“

„Takhle to nejde.“

„Proč?“

„Kluci to takhle nedělají.“

„Takže si to ujasníme,“ řekla Murphyová. „Chceš, aby s tebou mluvil, ale ty s ním mluvit nechceš a ani se ho nechceš vyptávat. Jen se tak mlčky napjaté mĳíte a nikdo nic neřĳká.“

„Správně.“

Mlčky si mě měřila.

„Tohle holka nikdy nepochopí.“

Zavrtĳla hlavou. „Rozumĳm tomu aĳ aĳ.“ Vstala. „Jste idioti. Mĳl bys s nĳm mluvit.“

„Snad.“

„Mezitím budu mít oči na stopkách. Jestli narazím na něco neobvyklého, dám vědět.“

„Díky.“

„Co budeš dělat?“

„Čekat, až zapadne slunce.“

„A potom?“

Zamnul jsem si bolavou hlavu. Měl jsem vztek na toho, kdo mě chtěl vytlačit ze silnice a na cvoka, který se rozhodl provozovat v mém městě černou magii. „Pak si narazím svůj čarodějnický klobouk a začnu zjišťovat, co se děje.“

Kapitola šestá

Murphyová zůstala, dokud si nebyla jistá, že náhle neomdlím. I tak jsem musel slíbit, že jí za pár hodin zavolám, aby měla jistotu, že jsem stále při vědomí. Mouse ji potom doprovodil ke dveřím. Musela je zavřít oběma rukama a funěla námahou, než pořádně zapadly do rámu. Nastartovala a odjela.

Snažil jsem se vymáčkout z mozku, co dál. Mozek mi připomněl, že znám Letního rytíře Letního dvora a že mi ten chlapík dluží pořádnou laskavost. Zachránil jsem mu život, když byl jen vyděšeným podvřizencem, který se zoufale snažil, aby ho nepohltila počínající válka mezi Zimou a Létem. Když se všechno uklidnilo, stal se novým Letním rytířem, smrtelným ochráncem Letního dvora. Získal tím veliký vliv v celé polovině hájemství Sidhe a zřejmě věděl o tom, co se děje, mnohem víc než kterýkoli obyvatel skutečného světa. Můj mozek si myslel, že by bylo hodně fajn zavolat Fixovi a dostat všechny potřebné informace o dvo-rech Sidhe na stříbrném podnosu.

Můj mozek bývá velice optimistický, ale hýčkal jsem tu myšlenku pro případ, že bych vyhrál v letní detektivní loterii.

Sáhl jsem po telefonu. Zazvonil jedenáctkrát, než ho někdo zvedl. „Ano?“

„Fixi?“

„Hmm,“ odpověděl rozespalý mužský hlas. „Kdo je to?“

„Harry Dresden.“

„Harry!“ Jeho hlas byl okamžitě zvučnější, veselý, i když trochu ospalý. Mnohem víc se to hodilo k Letnímu rytíři dvora Sidhe. „Hej, jak se vede? Co se děje?“

„To je otázka dne,“ opáčil jsem. „Potřeboval bych si s vámi trochu popovídat ohledně Léta.“

Z jeho hlasu se vytratila ospalost i přátelský tón. „Aha.“

„Hele, nejde o nic zvláštního, jenom potřebuju...“

„Harry,“ přerušil mě příkře. Fix mě nikdy předtím nepřerušil. Kdybyste se mě před rokem zeptali na můj profesionální názor, byl bych vám řekl, že nikdy v životě nikoho nepřerušil. „O tom se nemůžeme bavit. Linka nemusí být bezpečná.“

„Ale no tak, člověče. Nikdo nemůže odposlouchávat telefon pomocí kouzla. Okamžitě by shořel.“

„Někdo přestal hrát podle starých pravidel, Harry. A napíchnout telefon není nijak složité.“

Zamračil jsem se. „Dobrý postřeh. Tak si budeme muset promluvit.“

„Kdy?“

„Co nejdřív.“

„Na neutrální půdě,“ opáčil.

Měl na mysli McAnallyho hospodu. U Maca se vždycky scházely nadpřirozené živly z celého Chicaga. Když vypukla válka, podařilo se někomu dostat ji na seznam neutrálních míst, kde podle dokumentu, známého jako Dohody, všichni respektovali neutralitu místa a očekávalo se, že se budou chovat civilizovaně. Nebude to sice dokonale soukromá schůzka, ale pro rozhovor o takových věcech šlo patrně o nejbezpečnější místo ve městě. „Dobře. Kdy?“

„V noci něco mám. Volný budu nejdřív zítra. Oběd?“

„V poledne,“ opáčil jsem.

Na druhém konci linky se ozvalo mumlání. Byl to ženský hlas.

„Psst,“ řekl Fix. „Jasně, Harry, budu tam.“

Zavěšili jsme a já se se stisknutými rty zadíval na telefon. Takhle pozdě, a Fix ještě spí? A s holkou v posteli. A otravují ho čarodějové. To urazil pořádný kus cesty.

Od té doby, co jsem ho naposledy viděl, byl samozřejmě hodně vystavený vlivu nadpřirozených bytostí. Pokud měl takovou moc, jakou obvykle disponovali ochránci Sidhe, potřeboval čas, aby si na ni zvykl. Nikdy nevíte, jak bude někdo nakládat s mocí – dokud mu ji nedáte a nevidíte, co to s ním udělá. Fix se rozhodně změnil.

Trochu se mi sevřel žaludek, což mě upozornilo, že jsem při rozhovoru s ním měl být mnohem opatrnější. Ten pocit se mi ani trochu nelíbil. Dlouho jsem nad tím ale nedumal, vzal jsem znovu telefon a udělal jsem krok číslo dva, o kterém byl můj mozek přesvědčen, že je ten správný. Začal jsem zjišťovat, jestli se někdo nedoslechl o provozování zlých čar ve městě.

Zavolal jsem několika lidem. Vlkodlakovi Billymu, který se nedávno oženil. Ektomancerovi Mortimerovi Lindquistovi. Waldo Buttersovi, patologovi a autorovi polky Quasimodo, tuctu známých magických amatérů a editorce mé bývalé přítelkyně v Midwestern Arcane. Nikdo z nich nic neslyšel, tak jsem je varoval, aby měli ucho přitisknuté k zemi. Dokonce jsem zavolal i Archiv, ale ozval se mi jen záznamník.

Chvíli jsem se díval na telefon a v levé ruce v rukavici držet sluchátko, ze kterého se urputně ozýval vyzváněcí tón.

Nezavolal jsem ani Michaelovi ani otci Forthillovi. Možná jsem měl, už jen proto, že víc pomocníků znamená větší pomoc. Ale na druhou stranu, kdyby ministerstvo vnitra chtělo, aby se Michael do věci vložil, udělal by to bez ohledu na to, jestli mu někdo volal a kolik nepřekonatel-

ných překážek by mu stálo v cestě. Už jsem to zažil tolikrát, že jsem si tím mohl být naprosto jistý.

Byla to rozumná úvaha, ale nikoho neoblafla. Dokonce ani mě. Pravda byla taková, že jsem s nikým z nich nechtěl mluvit, pokud bych doopravdy nevyhnutelně nemusel.

Vyzváněcí tón se změnil v protivné pípání.

Zavěsil jsem. Ruka se mi třásla. Sehnul jsem se a odhrnul koberec, který zakrýval poklop v podlaze. Pak jsem poklop zvedl. Pod ním byly dřevěné schůdky do mé laboratoře.

Moje laboratoř je ve sklepě. Je jen o něco málo větší než velká betonová krabice vybavená schůdky. Stěny jsou lemovány lacinými poličkami z bílého drátu, jaké můžete dostat v každém Wal-Martu. Jsou plné všemožných nádobek. Od plastových sáčků přes nádoby do mikrovlnné trouby po masivní dřevěné krabice. Dokonce tu mám olovem vyloženou a zapečetěnou krabičku s ochuzeným práškovým uranem. Zbytek zabírají knihy, sešity, obálky, papírové sáčky, tužky a nesouvislá zmet rozmanitých drobností. Kromě jedné, podomácku vyrobené dřevěné poličky. Na ní jsou pouze svíčky na obou koncích, čtyři milostné romány, katalog Victoria's Secret a vybělená lidská lebka.

Středem místnosti se táhne dlouhý stůl. Na konci naproti schůdkům je mezi stolem a stěnou kus dokonale čisté podlahy. Do ní je osazený kruh z čistého stříbra. Můj vyvolávací kruh. Pod ním je asi půl metru betonu a pod tím vším další pevná kovová skříňka obemknutá vlastním kruhem a opředená kouzly a ochranami. Uvnitř skříňky je zčernalá stříbrná mince.

Zasvědila mě levá ruka. Byla celá spálená kromě malého kousku kůže ve tvaru *Lascielina* andělského symbolu.

Podrbal jsem si ji o nohu a symbolu si nevšímá.

Můj pracovní stůl býval plný věcí, ale to teď byla minulost.

V ten moment jsem měl pocit, že někomu dlužím omluvu. Když se mě Murphyová ptala na peníze od Rady, odpověděl jsem vcelku po pravdě. Plat pro Strážce byl nastavený v padesátých letech, ale dokonce ani Rada nebyla tak úzkoprsá, aby ignorovala takové věci, jako je standardní inflace, a výplata Strážců s ní držela krok díky volnému financování... proboha, začínám mluvit jako ti chlápci z vlády.

Zkrátím to. Strážci mají postranní cestičky, jak přijít k penězům. Plat, který jsem od nich dostával, sice nebyl žádný zázrak, ale také nic, nad čím by člověk ohrnul nos. Ale já ty peníze neutratil na opravy bytu.

Utratil jsem je za svůj pracovní stůl.

„Vstávat, Bobe.“

V očních důlcích lebky váhavě zažhnuly oranžové plamínky. „Proboha,“ postěžoval si hlas zevnitř. „Nemůžeš si dát aspoň jednu noc pohov? Až to bude, tak to bude.“

„Nemajít žádného pokoje bezbožní, Bobe,“ zahlaholil jsem. „A to znamená, že ani my se nemůžeme loudat, jinak nás předhoní.“

„Ale my se v tom poslední půlrok vrtáme každou noc. Mimochodem začínáš pěkně pustnout. Ještě chvíli, a skončíš v domově pro magické kejklíře a podivíny.“

„Nekušni.“

„Nemůžeš mi říkat nekušni,“ zabručel Bob. „Ani nevíš, co to znamená.“

„Ale vím. Znamená to, že vzdušný duch má sklapnout a pomáhat svému čaroději, než ho zase pošle ven pátrat po plísňových démonech.“

„Nemám žádnou úctu,“ povzdychl si Bob. „Tak dobře. Co chceš dělat teď?“

Ukázal jsem na stůl. „Je to připravené?“

„Připravené?“ opáčil Bob. „Ani zdaleka, Harry. Tvůj objekt je tekutý, stále se mění. A model se mění s ním. Bylo by to utrpení udržet ho neustále aktuální.“

„Já to vím. Tak mluv. Jak jsme na tom? Můžeme udělat test?“

„Polož mě do jezera,“ řekl Bob.

Poslušně jsem se natáhl k polici, vzal jsem lebku a položil ji na východní okraj stolu.

Lebka teď ležela vedle modelu Chicaga. Postavil jsem si ho na stole v takových detailech, jak jen mi to můj plat dovoľoval. Zdvíhal se asi čtyřicet centimetrů nad desku stolu, model každého domu byl odlitý z cínu. To samotné bylo dost drahé, protože jsem každou budovu musel nechat udělat zvlášť. Mezi domy se vinuly ulice s vozovkami ze skutečného asfaltu, lemované detailními maketami stožárů pouličního osvětlení a poštovních schránek. Takhle jsem měl zmapované město v okruhu asi tří kilometrů kolem přístavu Burnham. Směrem k předměstím detailů ubývalo, ale všechny budovy, cesty, vodní toky, mosty a každý strom jsem se snažil vymodelovat s největší možnou přesností.

Celé měsíce jsem strávil chozením po městě a sbíráním kousků z každého objektu, který se vyskytl na mé mapě. Obvykle to byla kůra ze stromů, úlomky asfaltu z ulic. Kladívkem jsem z každé budovy odštípl jeden nebo dva kousky a vmísil je do hmoty jejich zmenšených protějšků.

Pokud jsem to udělal dobře, bude model pro moji práci neocenitelný. Budu schopný provádět ve městě různé věci a používat rozličné techniky. Vyhledávat ztracené předměty, poslouchat hovory v oblasti znázorněné modelem, sledovat osoby z relativního bezpečí své laboratoře a spoustu dalšího. Model mi umožní vysílat magii Chicagem s mnohem větší lehkostí a mnohem větším záběrem než dosud.

Samozřejmě pokud jsem to udělal dobře...

„Tohle je fešácká mapa,“ řekl Bob. „Říkal jsem si, kdy se s ní někomu pochlubíš.“

„Kdepak. Model města v podzemní laboratoři zavání šlepným, psychotickým Lexem Luthorem víc, než by se mi líbilo.“

„Pchá,“ opáčil Bob. „Žádný z těch dábelkých génů, pro které jsem kdy pracoval, by něco takového nezvládl... I když někteří psychotici by to asi svedli.“

„Jestli to měla být lichotka, potřebuješ trochu víc praxe.“

„Mým hlavním úkolem je přece posilovat tvé ego, šéfe.“
Lebka se zvolna otočila zleva doprava a oční plamínky studovaly model města. Nikoli jeho fyzický vzhled, ale miniaturní dráhy, které jsem zabudoval do povrchu stolu, dráhy magické energie, která proudila městem, jako krev proudí lidským tělem.

„Vypadá to...“ Vydal zvuk, jako kdyby člověk sykl. „Hele, to nevypadá špatně, Harry. Máš pro tuhle práci nadání. Model muzea opravdu upřesnil proudění kolem stadionu, thaumaturgicky řečeno.“

„Takové slovo existuje?“

„Mělo by,“ opáčil přezíravým tónem. „Malé Chicago by mohlo zvládnout testovací kolečko.“ Lebka se otočila ke mně. „Řekni, že to nemá nic společného s tvými modřinami v obličejí.“

„Nejsem si úplně jistý. Dneska se mi doneslo, že si Strážce brány...“

Bob se zachvěl.

„... myslí, že se ve městě rozmáhá černá magie a že s tím musím něco udělat.“

„A ty ji chceš najít pomocí malého Chicaga?“

„Snad. Myslíš, že to půjde?“

„Myslím, že bratři Wrightové měli důvod, proč své letadlo zkoušeli na Kitty Hawk a neletěli s ním rovnou přes

Velký kaňon. Kdyby jim to spadlo, měli na Kitty Hawk mnohem větší šanci přežít.“

„Anebo neměli peníze na cestu,“ poznamenal jsem. „A vůbec, jak moc to může být nebezpečné?“

Bob si mě vteřinu měřil. „Půl roku jsi tuhle věc noc co noc napájel energií, Harry, a teď je v ní zhruba třístakrát víc energie, než pojme tvůj kinetický prsten.“

Zamrkal jsem. Prsten dokázal při plném nabití převrátit na bok menší auto. Třístenásobek by mohl... mohl udělat něco, čemu bych se ve stísněném prostoru laboratoře raději vyhnul. „Vážně je tam toho tolik?“

„Ano. A ještě jsi to neodzkoušel. Jestli jsi špatně vyladil harmonické kmitočty, vybuchne ti to do obličeje. To je ta horší varianta. Příkladně tvůj model vyletí do vzduchu a ty začneš od nuly.“

„Od začátku,“ opravil jsem ho.

„Myslím, že po výbuchu to bude dokonce míň než od nuly,“ opáčil Bob kysele.

„Budu to muset risknout. Takový je prostě dobrodružný život profesionálního čaroděje a jeho statečného asistenta.“

„Ale no tak. Asistenti dostávají plat.“

Místo odpovědi jsem sáhl do papírového sáčku pod stolem a vyndal z něj dva romány.

Bob zapištěl a jeho lebka začala poskakovat po modré ploše znázorňující jezero Michigan. „Je to ono? Je to ono?“

„Ano. Podle nějakého literárního sdružení je to žhavá novinka.“

„Spousta sexu a perverzností!“ zajásal Bob. „Dej to sem!“

Vrátil jsem knížky zpět do sáčku a podíval jsem se z Boba na malé Chicago.

Lebka se otočila. „A víš, jaký druh černé magie?“

„Nemám zdání. Prostě černá.“

„Neurčitě, to je k ničemu,“ poznamenal Bob.

„Je to k vzteku.“

„Ach, Strážce brány tě nechtěl naštvat. Chtěl zabránit jakémukoli paradoxu.“

„Cože?“ vyhrkl jsem překvapeně.

„Tohle určitě ví ze zpětného pohledu,“ řekl Bob.

„Ze zpětného pohledu,“ zabručel jsem. „Chceš říct, že kvůli tomu cestoval do budoucnosti?“

„Ne,“ ohradil se Bob. „Tím by porušil jeden ze Zákonů, takže asi ne. Ale mohl si odtamtud poslat vzkaz nebo to získat od nějakého prorockého ducha. Nebo si tu schopnost mohl sám vypěstovat. Někteří čarodějové to dovedou.“

„A co to znamená?“

„To znamená, že se možná zatím nic nestalo. Ale chtěl, abys byl ve střehu kvůli něčemu, co se přihodí v blízké budoucnosti.“

„Proč mi to prostě neřekl?“

Bob si povzdechl. „Tobě to ještě nedošlo, vid’?“

„Asi ne.“

„Tak dobře. Řekněme, že zjistí, že ti zítra někdo ukradne auto.“

„Hm, řekněme,“ souhlasil jsem, ale nerad.

„Dobře. Nemůže ti jen tak zavolat a říct ti, aby sis přeparkoval auto.“

„Proč ne?“

„Protože pokud by svou znalostí budoucnosti významně změnil, co se má stát, mohlo by to zapříčinit časovou nestabilitu. Od bodu změny by se začaly šířit nové paralelní reality, množily by se varianty, které by nedokázal předvídat. Mohl by utrpět něco jako psychický zpětný ráz a zbláznit by se.“ Bob na mě znovu krátce pohlédl. „Což by tebe asi nijak zvlášť neodradilo, ale jiní čarodějové tyhle věci berou hodně vážně.“

„Díky, Bobe. Ale stále mi není jasné, proč by k něčemu z toho mělo dojít?“

Bob si povzdechl. „Tak dobře. Vezmeme to od píky. Řekněme, že se doslechl, že ti ukradli auto. Vrábí se zpět, varuje tě a důsledkem toho je, že o auto nepřijdeš.“

„Zatím se mi to líbí.“

„Ale když ti auto nikdo neukradne, jak by přišel na to, že se má vrátit a varovat tě?“

Zamračil jsem se.

„To je paradox, který může mít spoustu moc nepříjemných následků. Teoreticky by mohl zničit naši realitu, pokud by k tomu došlo v dostatečně citlivém bodě. Ale to se neprokázalo a nikdy se to ještě nestalo. Dá se to poznat podle toho, že všechno dál existuje.“

„No dobře, jaký má tedy smysl posílat vzkaz, když se tím nic nezmění?“

„Ale změní. Pokud se to udělá dost jemně, nepřímo, můžeš změnit spoustu věcí. Jako když ti například řekne, že ti někdo ukradne auto. Tak ho přeparkuješ do podzemní garáže, kde ti ho namísto feťáka, který by tě zastřelil a sebral ti auto na ulici, ukradne profík, a tobě se nestane nic. Tím, že lehce pozmění osud vozu, nepřímo změní i tvůj.“

Zamračil jsem se. „To je paráda.“

„Ano. Proto Zákony zakazují zahrávat si s časem. Je možné měnit minulost, ale musí se to udělat nepřímo. A pokud to zvrzneš, riskuješ paradoxní armagedon.“

„Chceš mi tedy říct, že tím varováním chce nepřímo ovlivnit něco úplně jiného?“

„Chci říct, že v těchhle věcech bývá Strážce brány mnohem konkrétnější. Všichni ve Starší radě berou černou magii vážně. Musí to mít nějaký důvod, že to udělal právě takhle. Cítím v kříži, že pracuje s časem.“

„Ty přece nemáš žádný kříž,“ poznamenal jsem trpce. „Závidíš mi můj intelekt, Harry, a to je moc, moc ošklivé.“ Ušklíbl jsem se. „K věci.“

„Jasně, šéfe. Jde o to, že když černou magii přímo hledáš, objevíš ji jen obtížně. Když zkusíš do svého modelu vložit nějaké parametry černé magie, jako kdyby se malé Chicago podobalo paprsku radaru na zlé čáry, nejspíš ti vybuchne do obličeje.“

„Strážce brány chce, abych se měl na pozoru před černou magií. Ale možná mi říká, abych se díval i po něčem jiném. Něčem, co má jen spojitost s černou magií.“

„Což se s tvým modelem dá najít mnohem snáz,“ souhlasil Bob radostně.

„Jistě. Kdybych měl aspoň tušení, co hledat.“ Mrzutě jsem se zamračil. „Takže namísto abychom hledali černou magii, budeme se dívat po věcech, které ji provázejí.“

„Bingo,“ houkl Bob. „A čím obyčejnější to bude, tím líp.“

Přítáhl jsem si židli a posadil jsem se. „Co kdybychom se porozhlédli po mrtvolách? Krvi? Strachu? To jsou atributy černé magie.“

„A po bolesti,“ doplnil Bob. „Jde jim o bolest.“

„To i sadomasochistům,“ připomněl jsem mu. „V osmi-millionovém městě budou takových desetitisíce.“

„Ach. Správná poznámka.“

„Jeden by skoro řekl, že na tohle jsi myslel,“ utahoval jsem si z něho. „Ale sadomasochisti se bolesti nebojí. Takže hledej jenom strach. Opravdový strach, žádnou hrůzu z filmového hororu. Skutečný děs. A kromě nemocnic a podobných míst nebude bez násilí nikde prolito moc lidské krve. A totéž s mrtvolami.“ Zamyšleně jsem bubnoval prsty zdravé ruky do stolu vedle Boba. „Myslíš, že to malé Chicago zvládne?“

Chvilku přemýšlel a pak opatrně řekl: „Možná něco z toho. Ale pro tebe to bude velice obtížné, dlouhé a nebezpečné kouzlo, Harry. Na svůj věk jsi dobrý, ale pořád nemáš tu jemnost, která přichází s léty. Bude to od tebe vyžadovat nejvyšší soustředění. A hodně tě to vyčerpá. Pokud to vůbec zvládneš.“

Zhluboka jsem se nadechl a zvolna jsem přikývl. „Dobře. Takže to pojmem jako plnokrevný rituál. Očista, meditace, vůně a všechno to kolem.“

„Nemusí to fungovat, ani když uděláš všechno správně,“ připomněl mi Bob. „A jestli je v malém Chicagu nějaký kaz, může to být pro tebe pěkně zlé.“

Přikývl jsem a zadíval jsem se na model města.

V mém městě žije osm milionů lidí. A z nich jsou dva nebo tři schopni postavit se černé magii a mají ty potřebné vědomosti a sílu, aby zastavili černokněžníka. Nejen to. Bylo víc než pravděpodobné, že jsem jediný, kdo dokáže někoho vyhledat a postavit se mu dřív, než dotyčný rozehraje vražednou hru. A byl jsem také patrně jediný, komu se dostalo varování.

Možná by bylo lepší trochu zpomalit. Počkat na novinky od přátel. Pak budu mít přesnější představu o nebezpečí a způsobu, jak se s ním vypořádat. Má tedy smysl riskovat kouzlem život, když trpělivostí získám téměř stejně dobré informace?

Můj život za to možná nestál, ale mohlo by to stát životy jiných. Černá magie po sobě nezanechává lidi v dobrém rozpoložení. A ti, které zabije, bývají ti šťastnější. Když nepoužiji model, budu muset počkat, až lumpové udělají první krok. Proto bylo třeba to udělat.

Už mě unavovalo dívat se na mrtvoly a oběti.

„Dej dohromady všechno, co víš o tomhle druhu kouzla, Bobe,“ řekl jsem mu polohlasem. „Dojdu se trochu najíst

a pak začneme s rituálem. Se západem slunce začnu hledat strach.“

„Pustím se do toho,“ opáčil Bob a tentokrát mluvil vážně a odpustil si drzý tón.

Sakra.

Zamířil jsem zpátky ke schůdkům dřív, než jsem si to mohl rozmyslet.

Kapitola sedmá

Rituální magie nepatří mezi mé nejoblíbenější činnosti. Vcelku nezáleží na tom, čeho chci dosáhnout, ale vždycky si připadám trochu hloupě, když se musím vykoupat, obléknout bílý hábit s kápí, zapalovat svíčky a kadidlo, mumlat zaříkadla a obklopit se celým tím malým arzenálem svící, hůlek, virgulí, roztoků a dalších propriet užívaných při rituální magii.

Byl jsem si ale vědom, že pomůcky a procedury mi poskytují obrovskou výhodu, když dojde na magii těžkého kalibru. Nemusím se soustředit na tucty drobností, které bych si jinak musel představovat a nešly by mi z hlavy. Obvykle nad vizualizací nijak nepřemýšlím. Dělán to tak dlouho, že je to moje druhá přirozenost. S tím si vystačím u krátkodobých záležitostí, kdy je nezbytné udržet myšlenky v dokonalé rovnováze jen několik vteřin, ale pro delší kouzlo potřebuji několikanásobně větší míru soustředění a úsilí. Někdo s větší mentální disciplínou než já by dokázal provést kouzlo bez pomoci půlhodinového rituálu, ale přestože určitě existovali mnohem zkušenější čarodějové, kteří to dovedli, jen málokdo to zkusil, když existuje jednodušší, bezpečnější a obvykle účinnější alternativa.

Vyhledal jsem propriety potřebné k rituálu. Napřed živly. Za vodu stříbrný pohár, který jsem používal na víno. Za zemi geodu velikosti pěsti. Krystaly uvnitř pableskovaly purpurovými a zelenými odstíny. Oheň bude zastupovat svíce vyrobená nadpřirozenými silami z nepoužitého vče-

lího vosku, s knotem upleteným z žíní hřívý jednorožce. Vzduch ukotvím ve dvojici per z křídel jestřába, vytepaných ze zlata do neuvěřitelných detailů partou svartalfů, jejichž smrtelný zástupce prodával ukázky jejich umění v jednom obchodě v Norsku. A jako zástupce pátého elementu, ducha, použiji stříbrný pentagram své matky.

Následovaly další propriety na posílení smyslů. Kadidlo pro čich a čerstvé hrozny pro chuť. Hmat bude mít na starost čtvereček o rozloze asi čtyřiceti centimetrů čtverečních. Na jedné straně byl polepený sametem, zatímco na druhé smirkovým papírem. Veliký, nádherně zbarvený opál ve stříbrném rámečku, který odrážel všechny barvy duhy, se postará o zrakovou stránku kouzla. A až se do toho pustím, udeřím do podlahy starou ladičkou. To bude sluch.

Mysl, tělo a srdce přišly nakonec. Za mysl jsem použil starý vojenský nůž K-Bar, který vždycky používám jako rituální dýku. Kapky mé krve na čistém, bílém plátně budou symbolizovat mé fyzické tělo. Za srdce jsem uložil do váčku ze stříbřitě bílého hedvábí fotografie těch, které mám rád. Mých rodičů, Susan, Murphyové, Thomase, Mouse, Mistera (mého patnáctikilového kocoura, který se zrovna někde potuloval) a po krátkém zaváhání i Michaela a jeho rodiny.

Připravil jsem rituální kruh na podlaze laboratoře, pečlivě jsem ho vymetl, vytřel, znovu vymetl a nakonec vyčistil dešťovou vodou z malého stříbrného džberu. Pak jsem rozložil všechny propriety.

Nakonec jsem připravil sám sebe. V koupelně jsem zapálil santalovou vonnou tyčinku a nadpřirozené svíčky, pustil jsem sprchu a krok za krokem procházel jednotlivé úkony sprchování, zatímco jsem svoji mysl upínal k nadcházejícímu úkolu. Voda ze mě smývala zbytky magických

energií. V průběhu kouzla to byl důležitý úkon, protože znečištění energie kouzla jinými silami by mělo za následek jeho selhání.

Dokončil jsem sprchování, utřel jsem se a vklouzl do bílého hábitu. Pak jsem si klekl na podlahu u schůdků do laboratoře, zavřel jsem oči a začal jsem meditovat. Moje mysl musela být před rituálem stejně čistá jako moje tělo. Náhodné myšlenky, obavy, strach a city, to všechno mohlo narušit kouzlo. Soustředil jsem se na dýchání, zklidnění myšlenek a cítil jsem, jak se mi zpomaluje tep a údy trochu chladnou. Denní starosti, bolesti a trápení, myšlenky na budoucnost, to všechno muselo pryč. Chvíli mi trvalo, než jsem se dostal do potřebného stavu mysli. Když jsem skončil, bylo už dvě hodiny po setmění a někde v pozadí jsem cítil bolest kolen.

Zavládlo ticho a soustředění.

Byl jsem připraven.

A pak mi sotva půl metru od ucha zazvonil ten všivý telefon.

„Zatraceně!“ zařval jsem, vzteky bez sebe. „Zatraceně, zatraceně, zatraceně!“

Mouse se probral z dřímoty, tázavě naklonil hlavu a našpicoval uši.

„Na co vejráš?“

Mouse pootevřel tlamu v psím úsměvu a zavrtěl ocasem.

Mnul jsem si obličej, zatímco telefon stále zvonil. Je to už dávno, co jsem provozoval nějakou magii takhle náročnou na soustředění. Je sice pravda, že mi skoro nikdo nevolá, ale i tak jsem si měl vzpomenout, že je nutné odpojit telefon. Takhle byly čtyři hodiny příprav v háji.

Telefon stále zvonil a hlava mi bolestivě pulsovala do rytmu zvonění. Měl jsem zlost. Zatracený telefon. Zatracená bouračka. Snažil jsem se myslet pozitivně, vzít si ze

vzniklé situace to lepší, protože jsem někde četl, že ve chvílích zmaru a napětí je to důležité. Ten, kdo to napsal, určitě potřeboval něco prodat.

Zvedl jsem telefon. „Do háje s pozitivním myšlením,“ zavrčel jsem do mikrofону.

„Prosím?“ ozval se z telefonu ženský hlas. „Co jste říkal?“

„Do háje s pozitivním myšlením,“ houkl jsem. „Co sakra chcete?“

„Možná jsem jen vytočila špatné číslo. Chtěla jsem mluvit s Harrym Dresdenem.“

Nakrčil jsem čelo. Hlas na druhé straně drátu mě zaujal, přestože jsem měl sto chutí praštit sluchátkem. Byl mi totiž nějak povědomý. Sytý, hebký, dospělý, ale proložený zvláštními a nenápadnými váhavými odmlkami. V jednotlivých slovech dotyčná kladla důraz na nezvyklých místech. Snad přízvuk?

„U telefonu. Naprdnutý až běda, ale u telefonu.“

„Volám v nevhodnou dobu?“

Promnul jsem si oči a polkl hodně nezdožilou odpověď. Nahlas jsem se zeptal, „Kdo je tam?“

„Ach ano,“ vydechla, jako kdyby ji odpověď překvapila. „Tady je Molly, Harry. Molly Carpenterová.“

„Aha,“ opáčil jsem a plácl se do čela. Nejstarší dcera mého přítele Michaela. *Teď musíš hrát vzor hodný následování, Harry. Je třeba vystupovat jako rozvážený a odpovědný dospělý.* „Ahoj Molly, hned jsem tě nepoznal.“

„Promiňte,“ řekla. Maličko šišlala. Byla snad opilá? „To není tvoje chyba,“ opáčil jsem. Samozřejmě nebyla. Možná jsem měl štěstí, že mě vyrušila. Jestli jsem měl po dnešních automobilových hrátkách v hlavě ještě takový nepořádek, že jsem zapomněl odpojit telefon, neměl bych se do žádného čarování vůbec pouštět. Zřejmě by mě to stálo krk. „Co potřebuješ, Molly?“

„Chrrm,“ opáčila. Cítil jsem z ní neklid a napětí. „Potřebuju... potřebuju, abyste za mě zaplatil kauci.“

„Kauci,“ opakoval jsem. „Myslíš to přesně, jak to říkáš?“

„Ano.“

„Ty jsi ve vězení?“

„Ano.“

„Proboha, Molly. Vůbec nevím, jestli to můžu udělat. Je ti teprve šestnáct.“

„Sedmnáct,“ opáčila trochu našťavaně.

„To je fuk. Jsi mladistvá. Měla bys zavolat rodičům.“

„Ne!“ vyhrkla téměř vyděšeně. „Harry, prosím. Já jim volat nemůžu.“

„Proč ne?“

„Protože mám nárok jenom na jeden hovor. Na tenhle.“

„Nejsem si jistý, jestli to takhle jde,“ vzdychl jsem.

„A mě docela překvapuje... že jsi lhala o svém věku.“

„Kdybych to neudělala, máma s tátou by tady už dávno byli. Harry, prosím. Heleďte... doma je teď dost problémů. Po telefonu to nechci vysvětlovat, ale jestli pro mě přijedete, přísahám, že vám všechno povím.“

Znovu jsem si povzdechl. „Já nevím, Molly.“

„Prosím. Je to jen protentokrát, vrátím vám to. A už to nikdy neudělám. Slibuju.“

Molly už dávno získala doktorát z přemlouvání. Uměla se tvářit zranitelně, smutně, zoufale, sladce a budit dojem, že jste její jediná naděje. A to všechno zároveň. Její matka Charity byla z jiného těsta.

Povzdechl jsem si. „Proč právě já?“

„Nikdo jiný mě nenapadl. Potřebuji vaši pomoc,“ řekla, přestože má otázka nepatřila jí.

„Zavolám tvému tátovi a přijdeme spolu.“

„Prosím, nevolejte,“ hlesla tiše. Myslím, že to zoufalství v hlase nepředstírala. „Prosím.“

Proč svádět marný boj? Vždycky jsem naletěl pannám v nesnázích. Teď už to možná není tak zlé jako dřív, ale stále to stojí za to.

„Tak dobře. Kde jsi?“

Dala mi adresu okrsku celkem nedaleko mého bytu.

„Hned vyrazím. Poviš mi, co máš na srdci, a když se mi to nebude líbit, půjdu za tvými rodiči. Taková bude dohoda.“

„Ale vždyť...“

„Molly,“ řekl jsem trochu příkřeji. „Už takhle ode mě chceš víc, než se mi líbí. Půjdu pro tebe. Ty mi řekneš, co se děje. To ti musí stačit.“

„Ale...“

„Tohle není vyjednávání. Chceš, abych ti pomohl, nebo ne?“

Dlouho bylo ticho a pak tiše popotáhla. „Tak dobře,“ hlesla. „A děkuju,“ dodala po krátké odmlce.

„Jo,“ opáčil jsem a s pohledem upřeným na svíčky a vonné tyčinky jsem maně přemítal o ztraceném čase. „Budu tam běhat hodiny.“

Musím si zavolat taxi. Nebyl to zrovna heroický způsob dopravy, ale pěší to mají těžší. Zvedl jsem se, abych se došel obléknout, a řekl jsem Mousovi: „Hezká tvářička mě utáhne na vařené nudli.“

Když jsem čistě oblečený vyšel z ložnice, seděl Mouse vedle dveří, tlapou plácal do vodítka zavěšeného na knoflíku dveří a tvářil se natěšeně.

Zabručel jsem. „Ty nejsi hezký, chlupáči.“ Přesto jsem mu připnul vodítko k obojku a zavolal jsem si taxi.

Kapitola osmá

Taxi mě zavezlo na osmnáctý policejní okrsek na ulici Larrabee. Okolí už zažilo lepší časy, ale také hodně horších. Nedaleko je kdysi nechvalně známá čtvrť Cabrini Green, ale díky stavebním rekonstrukcím a úsilí sousedských hlídek, spolků, církevních organizací několika rozdílných náboženství a spolupráci se zdejším policejním okrskem se podařilo jednu z nejošklivějších ulic Chicaga proměnit v něco, co se aspoň blíží dnešnímu chápání slova civilizace.

Ošklivé a nepříjemné věci samozřejmě město neopustily, ale podařilo se je vytlačit z místa, které bývalo baštou úpadku a zoufalství. Nevznikla tu sice nejkrásnější část města, ale nenápadná znamená prozrazovala občasný styk se zákony a pořádkem.

Cynik by samozřejmě mohl namítnout, že Cabrini Green je jen co by kamenem dohodil od Gold Coast, jedné z nejhonosnějších čtvrtí Chicaga, a není tedy náhoda, že díky lidem, kteří měli vliv na městské finance, putovaly peníze právě sem. Cynik by měl pochopitelně pravdu, ale nic to neměnilo na skutečnosti, že místní lidé museli bojovat a dřít na tom, aby své domovy zbavili strachu, kriminality a chaosu. Občas pak můžete mít pocit, že jako druh máme naději, s dostatkem víry a dobré vůle dokážeme zahnat temnotu.

Tyhle úvahy pro mě dostaly v posledních přibližně dvou letech úplně nový význam.

Policejní stanice nebyla nijak nová, přesto její zdi nezdobila graffiti, kolem nebyl nepořádek ani se tu nepotloukaly pochybné existence. Tedy až do okamžiku, kdy jsem se tu objevil já v džínách, červeném tričku, potlučený a neoholený. Od taxikáře, který sem zřejmě málokdy vozil kadidlem provoněné pasažéry, jsem si vysloužil zkoumavý pohled. Zatímco jsem platil, nastavil Mouse taxikáři hlavu a dostalo se mu podrbání mezi ušima.

Mouse to s lidmi umí líp než já.

Otočil jsem se a zamířil jsem ke stanici. Cestou jsem se popálenou rukou urputně snažil nacpat peníze to peněženky. Mouse kráčel vedle mě. Najednou se mi zjeví chloupky na zátylku. Podíval jsem se na odraz ve skleněných dveřích policejní stanice.

Na druhé straně ulice zastavilo auto. Přímou pod značkou zákaz zastavení. Byl to bílý sedan, určitě ne ten šedý vůz, který mě předtím vystrnadil ze silnice. Uvnitř se rýsoval neurčitý stín. Instinkt mi říkal, že mě někdo sleduje. Málokdo zaparkuje před policejní stanicí a v zákazu zastavení jen proto, že právě nemá co na práci.

Mouse dunivě zavrčel, což mé obavy jen prohloubilo. Mouse totiž málokdy vydává nějaké zvuky. Mám pocit, že když už to udělá, je to kvůli přítomnosti nějakých temných sil – zlovolné magie, hladových upírů nebo vražedných nekromancerů. Ti všichni si zatím vysloužili hluboké, varovné vrčení. Zatímco když přišel pošťák, Mouse ani nezakňučel.

Když to shrnu, městem mě sledoval někdo z nebezpečných končin nadpřirozena. Zatraceně, obvykle aspoň vím, koho jsem naštvál a proč. Když se vyšetřování dostane do fáze, kdy mě někdo sleduje, většinou mám už aspoň jedno místo činu a jednu nebo dvě mrtvolky.

Mouse znovu varovně zavrčel.

„Vidím ho,“ řekl jsem mu tiše. „Klid. Jen pojď.“
Ztichl a oba jsme bez zastávky kráčeli ke dveřím.

Otevřela nám Molly Carpenterová.

Když jsem ji viděl naposledy, byla to nemotorná, nohata a okatá puberťačka. Ale to už je nějaký ten pátek.

Od té doby Molly pořádně vypěla.

Hodně se podobala své matce Charity. Obě byly vysoké, jen kousek pod sto osmdesát centimetrů, světlovlásé, modrooké a obě stavěné jako poctivý cihlový dům. V držení těla, výrazu i pohybech se jim dařilo sloučit sílu, eleganci a půvab. Charity byla růže vytepaná z nerezové oceli. Molly byla její mladší varianta.

Ale Charity by na sebe určitě nevzala to, co Molly.

Stála proti mně v dlouhé sukni z tylu, na několika místech umělecky natržené. Pod ní měla síťové punčochy, které ze stehů a hýždí odhalovaly víc, než většina matek toleruje. I punčochy byly potrhané, aby zdůraznily bledou pokožku stehů a lýtek pod nimi. Na nohou obuté kanady z armádního výprodeje, zašněrované zářivě růžovými a modrými tkaničkami. Nahoře měla těsnou bílou vestičku, vyšponovanou křivkami ňader, krátké černé bolerko a velikou, křiklavou placku s rudým nápisem SPLATTER-CON!!!, ze kterého odkapávala krev. Na rukách měla navlečené černé kožené rukavice.

Ale to ještě nebylo všechno.

Měla obarvené vlasy. Jedna polovina hlavy byla růžová jako žvýkačka, druhá nebesky modrá. Vlasy měla ostříhané na jednotnou délku těsně pod bradu, takže většinu tváře jí zakrýval závoj kadeří. Téměř se ztrácela pod líčidly. Na oči musela spotřebovat snad celou tužku a dvě řasenky. Rty si nalíčila černou rtěnkou. V každé nosní dírce, dolním rtu a v pravém obočí se jí blýskal zlatý kroužek. V důlku pod dolním rtem měla zlatou kuličku. Bradavky,

které tenká tkanina spíš zdůrazňovala, než zakrývala, zdobily hrbolky ve tvaru miniaturních činek.

Raději jsem nepřemýšlel o tom, co všechno si ještě nechala propíchnout. Velice kategoricky jsem si takové myšlenky zakázal. Přestože to bylo, u všech čertů, docela fascinující.

Ale ani to ještě nebylo všechno.

Na levé straně krku měla tetování ve tvaru hada a zpod límce vestičky jí vykukovalo něco na způsob domorodých motivů. Další křivky a spirály na zadní straně pravé ruky mizely v rukávu bolerka.

Pozorovala mě s jedním obočím povytaženým a čekala, co já na to. Snažila se tvářit, že je nad věcí a můj názor jí vůbec nezajímá, ale potlačovaná nejistota a zvědavost z ní přímo čišely.

„Dlouho jsem tě neviděl.“

„Ahoj, Harry,“ odpověděla. Zase to lehké šišlání. U špičky jazyka se zalesklo zlato.

No jasně.

„To je zvláštní,“ pokračoval jsem, „odsud to nevypadá, že bys byla ve vězení.“

„Já vím.“ Snažila se mluvit klidně, ale hrdlo a tváře jí polila červeň. Neklidně přešlápla a z úst jí vyšlo zvláštní zacinkání. Ježkovy voči. Když byla nervózní, klepala si piercingem v jazyku o zuby. „Hm. Asi bych se měla omluvit. Hm...“

Plácala se v tom. Nechal jsem ji. Dlouhé ticho zvyšovalo její rozpaky, ale já neměl v úmyslu prokázat jí laskavost a pomoci jí.

Mouse se posadil mezi mě a Molly a upřeně ji sledoval.

Molly se na něho usmála a sehnula se, aby ho podržela.

Mouse se napjal a z hrudi mu vyšlo hluboké vrčení. Molly natáhla ruku a pes najednou dunivě, varovně zavrčel.

Když naposledy Mouse na někoho zavrčel nebo vůbec vydal nějaký zvuk, bylo to na šíleného čaroděje, který se mě chystal rozpárat a na mého psa přivolal démonickou, šestimetrovou kobru. Mouse ji zabil. A pak, na můj příkaz, zabil i čaroděje.

A teď vrčel na Molly.

„Chovej se slušně,“ napomenul jsem ho. „Je to kamarádka.“

Mouse se na mě významně podíval, ale ztichl. Klidně seděl, když mu Molly dala očichat ruku a podrbala ho za ušima, ale stále byl napjatý.

„Jak dlouho ho máte?“

Mouse byl vystrašený, ale jinak, než když se kolem vyskytují opravdoví lumpové. Zvláštní. „Pár let,“ opáčil jsem neutrálním tónem. „Jmenuje se Mouse.“

„Co je to za rasu?“

„Horský psosaurus.“

„Je obrovský.“

Nic jsem na to neříkal a dívčiny rozpaky byly stále zřetelnější. „Omlouvám se,“ vysoukala ze sebe nakonec. „Lhala jsem vám, abych vás sem dostala.“

„Vážně?“

Ušklíbala se. „Mrzí mě to. Já... Já potřebuju vaši pomoc. Napadlo mě, že když si o tom s vámi promluvíme osobně, tak...“

Povzdechl jsem si. Bez ohledu na její dráždivě přiléhavé oblečení byla stále ještě dítě. „Nazývej věci pravými jmény, Molly. Myslela sis, že když mě sem dostaneš a uděláš na mě oči, budu ti zobat z ruky.“

Podívala se stranou. „To není pravda.“

„Ale je.“

„Ne, není. Jen jsem chtěla být zdvořilá...“

„Manipulovala jsi se mnou. Využila jsi mého přátelství.“

To se ti zdá fér?“ Znovu mě začínala bolet hlava. „Řekni mi jediný důvod, proč bych se neměl otočit a odejít.“

„Můj přítel má potíže. Já mu nemůžu pomoci, ale vy ano.“

„Co je to za přítele?“

„Jmenuje se Nelson.“

„Je ve vězení?“

„Nic neudělal,“ vyhrkla.

Všichni jsou nevinní. „Je v tvém věku?“

„Skoro.“

Povytláhl jsem obočí.

„O dva roky starší,“ dodala.

„Tak řekni plnoletému Nelsonovi, ať si zavolá ručitele na kauci.“

„Zkoušeli jsme to. Nedostane se sem dřív než zítra.“

„Tak mu řekni, ať zatne zuby a vydrží noc v base nebo zavolá rodičům.“ Otočil jsem se k odchodu.

Molly mě popadla za zápěstí. „To nemůže,“ vyhrkla zoufale. „Nemá komu zavolat. Je to sirotek, Harry.“

Zůstal jsem stát.

Sakra.

I já jsem sirotek. Nebyla to žádná legrace. Mohl bych vám vyprávět, ale nemám ve zvyku o tom moc mluvit. Stala se z toho jedna veliká noční můra, která začala smrtí mého otce, a pak následovaly roky naprostého, nekonečného osamění. Samozřejmě existuje systém péče o sirotky. K dokonalosti má daleko. Je to koneckonců systém. Není to starostlivý člověk. Jsou to formuláře, průpisy přes kopírák a lidé, jejichž jména rychle zapomínáte. Někteří šťastlivci se více nebo méně náhodně dostanou do náhradních rodin, které se o ně opravdu starají. Ale pro všechna děcka, která si nikdo nevybere, se život změní v jednu velikou lekci, jak se postarat sám o sebe,

protože na celém širém světě není nikoho, komu by na vás záleželo.

Je to příšerný pocit. Vůbec nemám chuť prohrabávat se vybledlými vzpomínkami. Ale jakmile jen zaslechnu slovo sirotek, odněkud z temných zákoutí podvědomí se vynoří strach a bolest. Dlouhou dobu jsem byl velmi naivní, choval jsem totiž přesvědčení, že všechno zvládnu sám. Hloupost. Nikdo nezvládne všechno sám. Občas potřebujete pomoc, i když to může znamenat jen chvílku něčí pozornosti.

Nebo pomoc, když je třeba dostat se na kauci z vězení.

„Kvůli čemu se tam ten tvůj Nelson dostal?“

„Ohrožení z nedbalosti a přepadení.“ Zhluboka se nadechla. „Je to na dlouhé povídání. Ale je to hodnej kluk, Harry. Není v něm ani špetka násilí.“

To mi jen potvrdilo, jak je Molly mladá. V každém je špetka násilí, když kutáte dost hluboko. Ty špetky dají dohromady pořádnou hromadu. „A co tvůj táta? Ten přece zachraňuje lidi v jednom kuse.“

Molly na vteřinku zaváhala a lehce zrůžověla. „Hm. Moji rodiče nemají Nelsona moc rádi. Zvláště táta.“

„Aha. Takovýhle je Nelson.“ Začínalo se to rýsovat. Byl čas na nebezpečnou otázku. „Proč je pro něho tak důležité, aby byl v noci venku?“

Teď to přijde.

Molly pustila moje zápěstí. „Protože je v nebezpečí. V neobvyklém nebezpečí. Potřebuje vaši pomoc.“

A bylo to tady.

Někdy mívám pocit, že jsem jasnovidec.

Kapitola devátá

Přítele Nelsona zavřeli dvě hodiny předtím. Výše kauce byla stanovena na sumu, kterou jsem si během roku našetřil pro strýčka příhodu. Odpočítával jsem ji po dvackách a statná policistka s tváří veselou jako omšelý náhrobek si mě při tom úkosem měřila. Také si ji přepočítala.

„Děkuji,“ řekl jsem. „Důvěra je nádherná věc.“

Nezdálo se, že by ji to nějak pobavilo. Přistrčila mi nějaké papíry. „Podepište se tu prosím. A ještě tady.“

Podepsal jsem se a Molly zatím postávala za mnou a držela Mouse na vodítku. Pak jsme se posadili a čekali. Molly se vrtěla, dokud nepřivedli jejího mazlíka, aby před propuštěním podepsal několik posledních papírů.

Přítel Nelson mě překvapil. Byl sotva o pět centimetrů vyšší než Molly. Měl dlouhý, úzký obličej, a kdybych mu měl sáhnout na tváře, měl bych strach, že se pořežu. Byl štíhlý, ale pevný a šlachovitý. Nebyla to žádná křehká vy-záblost. Podle toho, jak se pohyboval, jsem ho odhadoval na šermíře nebo člověka, který ovládá bojové umění. Černé vlasy mu rovnoměrně zplihle visely kolem celé hlavy. Na očích měl brýle se stříbrnými hranatými obroučkami, oblečený byl v maskáčích a černém tričku s plackou SPLATTERCON!!! Vypadal unaveně a potřeboval se oholit.

Jakmile byl volný, vrhl se k Molly, objali se a něco si tiše říkali. Neposlouchal jsem. Nepřipadalo mi vhodné narušovat jejich soukromí. Kromě toho mi stačilo je prostě jen pozorovat. Objetí trvalo o jednu nebo dvě vteřiny déle,

než bylo Molly milé. Když se pak Nelson sklonil, aby ji políbil, sladce se usmála a nastavila mu tvář. Pak mu to už došlo. Kousl se do rtu, ucouvl a otřel si ruce o kalhoty, jako kdyby nevěděl, co s nimi.

„Ušetřete mě trapných citových výlevů,“ poznamenal jsem tiše k Mousovi a šel jsem k telefonní budce zavolat taxi. Jako zkušený čaroděj jsem samozřejmě objevil způsob, jak zabránit ničení jinak normálního života vztahovými problémy. Nemít žádné vztahy. Je to tak lepší.

Když si to dost dlouho opakuji, skoro tomu věřím.

Za chvílku za mnou oba přišli. Nelson mi s pohledem upřeným do země podal ruku. „Hm. Asi bych vám měl poděkovat.“

Potřásl jsem mu rukou a stiskl, aby to trochu bolelo. To ten dotčený alfa samec ve mně. „Jak bych mohl odmítnout tak zdvořilou a přímočarou žádost o pomoc?“ Vzal jsem od Molly vodítko, ta se zadívala stranou a znovu zčervenala.

„Nechci, aby to vypadalo, že jsem nevděčný,“ řekl Nelson, „ale musím vypadnout.“

„Ale nemusíš,“ opáčil jsem.

Už vykročil. „Promiňte?“

„Právě jsem tě dostal z basy. Teď je na tobě, abys mi řekl, co se ti přihodilo. Pak můžeš jít.“

Přimhouřil oči a přešlápl, aby stál pevněji. Rozhodně dělá nějaké bojové umění. „Vyhrožujete mi?“

„Jen ti říkám, jak to bude, chlapče. Tak spust.“

„A když ne?“

Pokrčil jsem rameny. „Když ne, tak ti asi jednu vrazím.“

„Chci vás vidět,“ řekl se vzrůstajícím vztekem.

„Jak chceš,“ opáčil jsem. „Ale polda v recepci na nás stále vidí. Zřejmě si nevšimne, kdo dal první ránu. Tys právě

vyšel z vězení. Nejspíš se tam vrátíš pro napadení, kterého ses dopustil sotva dvě minuty po propuštění. Ve městě není soudce, který by ti podruhé povolil kauci.“

Bylo jasné, že o tom usilovně přemýšlí. To na mě udělalo dojem. Většina kluků jeho věku se přemýšlením nezdržuje, když mají vztek. Pak zavrtěl hlavou. „Blufujete. Vás by taky zavřeli.“

„Zatraceně, chlapče. Spadls z Marsu? Vyslechnou mě. Řeknu jim, kdo dal první ránu. Komu asi tak budou věřit? Do hodiny budu venku.“

Nelson zatnul pěsti, až mu zapraskaly klouby. Podíval se na mě a pak na budovu za sebou.

„Nelsone,“ ozvala se Molly polohlasem, „chce ti pomoci.“

„Dal to sakra najevo,“ vyprskl Nelson.

„Jen trochu vyrovnávám skóre,“ opáčil jsem a pohlédl jsem na Molly. Povzdechl jsem si. Nelson to bral jako otázku cti. Nechtěl před Molly couvnout.

Nejistoto, tvé jméno je mládí.

Nezabije mě, když mu pomůžu zachovat tvář. „No tak. Věnuj mi pět minut, a já ti zaplatím jízdné kamkoli se potřebuješ dostat. A přidám něco na občerstvení.“

Nelsonovi zakručelo v žaludku, olízl si rty a podíval se na Molly. Uvolnil svůj ostražitý postoj a prohrábl si vlasy. Dlouze vydechl. „Omlouvám se, ale byl to prostě... no den blbec.“

„Taky mě to kdysi potkalo,“ přitakal jsem. „Tak povídej. Jak to, žes skončil ve vězení?“

Potrásl hlavou. „Ani nevím, co se vlastně stalo. Byl jsem na toaletě...“

Zarazil jsem ho zdviženou rukou. „Co to bylo za toaletu? Kde?“

„Na konferenci.“

„Na konferenci?“

„SplatterCon,“ přispěchala na pomoc Molly a ukázala